Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 22 (106) Marrask. 30 p:nä. 1932

SISÄLTÖ

1932
Valtion Kustannusliike KIRJA
LENINGRAD

KOMINTERNIN XII TÄYSI-ISTUNNON

päätöksillä on kauaskantoinen historiallinen merkitys. Nyt ne on julkaistu Valtion Kustannusliike Kirjan kustantamana kirjasena

KANSAINVÄLINEN TILANNE JA KOMINTERNIN OSASTOJEN TEHTÄVÄT

Kirjanen sisältää lyhyen yhteenvedon XII täysi-istunnon työstä ja täysi-istunnon päätökset toverien Kuusisen („Kansainvälisestä tilanteesta ja Kominternin osastojen tehtävistä") Lenskin ja Gottwaldin („Taloudellisten lakkojen ja työttömien taistelujen opetukset") sekä Okanon („ Sodasta kaukaisessa idässä ja kommunistien tehtävistä taistelussa imperialistista sotaa ja Neuvostoliittoon kohdistettua sotilaallista interventiota vastaan") alustusten johdosta.

Siv. 72, hinta 50 kop.

KOMMUNISTI

№ 22 (106)
v. 1932. Marraskuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-11.

Uusiin taisteluihin sosialismin voiton puolesta

OLEMME alkaneet Lokakuun vallankumouksen kuudennentoista vuoden. Taakse on jäänyt viisitoista sankarillisen, jännittyneen taistelun vuotta, taistelun, jota on käyty Lokakuun aatoksen elämässä toteuttamisen, sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen puolesta, kirjoittaa tov. Postyishev Pravdassa. Taistelu vallan säilyttämisen ja lujittamisen puolesta, sodan raateleman talouden jälleenrakentamisen puolesta, laajan sosialistisen uudestaan rakentamisen puolesta — siinä ovat sen jättiläismäisen taistelun tärkeimmät etapit, jota SNTL:n proletariaatti on kuluneina viitenätoista vuotena puolueensa johdolla käynyt.

Kaikista imperialistien juonista ja taistelukeinoista sekä usein toistetuista perikadon ennustuksista huolimatta SNTL on jättiläismäisesti kasvanut, muodostunut murtumattomaksi kallioksi, joka voittaa puolelleen koko maailman sorrettujen ja työtätekevien myötätunnon ja herättää vihaa, levottomuutta ja kauhua vihollisten leirissä.

Samaan aikaan, kun kapitalistisessa leirissä jo kolme vuotta on raivonnut ja kasvavalla voimalla edelleen raivoaa ankara talouspula ja kun kapitalistisen talouden kokonaiset alat rappeutuvat ja kulkevat täydellistä tuhoutumistaan kohti, samaan aikaan SNTL ihmiskunnan historiassa ennen näkemättömillä tempoilla kulkee eteenpäin rakennustyönsä kaikilla aloilla, silminnähtävästi osoittaen sosialistisen talousjärjestelmän etevämmyyden.

Keskitettyään käsiinsä kaikki valtiovallan vipusimet SNTL:n proletariaatti on kyennyt muuttamaan taloudellisesti ja teknillisesti takapajuisen agraarisen Venäjän metallurgian, konerakennuksen, energetiikan ja kemian jättiläisten maaksi, sosialistisen, koneellistetun ja maailman suurimman maatalouden maaksi.

Laajat luonnonrikkaudet, jotka vuosisatoja ovat olleet kätkössä, me olemme kaivaneet ylös maan uumenista ja käytämme niitä sosialistisen talouden tuotantovoimien kehittämiseksi. Me olemme rakentaneet ja rakennamme sellaisia maailman suurimpia laitoksia kuin Dnjeprin sähkövoima-asema, Magnitogor, Valkeanmeren kanava jne. huolimatta siitä, että me emme vielä läheskään hallitse niitä järjestämis-teknillisiä kokemuksia, joita kapitalistiset maat ovat koonneet monien kymmenien vuosien kuluessa. Käyttäen etupäässä vähän oppineita työläiskaadereita ja suhteellisen nuoria spesialistikaadereita me olemme omin voimin kyenneet järjestämään sellaisia uusia tuotantoaloja, joista vallankumouksen edellisellä Venäjällä ei ollut edes käsitystä ja joista se ei voinut uneksiakaan. Ilman minkäänlaista apua ulkoapäin me olemme luoneet oman teknillisen perustan koko kansantalouden uudestaan rakentamisen päättämistä varten. Me olemme luoneet vilja- ja karjanhoitoneuvostotalouksien laajan

verkon ja järjestäneet niissä tuotannon, vaikkei koko maailmassa ole minkäänlaisia kokemuksia tämänlaatuisten ja -laajuisten talouksien rakentamisesta. Pienet, hajanaiset talonpoikaistaloudet alkuperäisine, aasialaisine tekniikkoineen ja barbaarisen alhaisine tuotantotasoineen me olemme kyenneet yhdistämään muutamiin kymmeniintuhansiin kollektiivitalouksiin, varustaen ne etumaisimmalla, uusimmalla maataloustekniikalla. Menestyksellisesti toteuttaessamme täydellisenä ajankäänteenä ihmiskunnan kehityksessä esiintyvän ensimmäisen viisivuotisuunnitelman tehtäviä me olemme murtaneet luokkavihollisen vastustuksen, lopullisesti raivanneet pois kapitalismin juuret maaseudulla ja päässeet siihen, että SNTL on lujasti vakaantunut sosialismin tiellä.

Koko tämän jättiläismäisen työn SNTL:n proletariaatti on suorittanut kymmenen taloudellisen rakennustyön vuoden kuluessa.

Missä on tämän suunnattoman luovan voiman lähde?

Se on sosialismia rakentavien SNTL:n proletariaatin ja työtätekevien joukkojen luomistahdossa. Se on puolueen päälinjassa, joka mobilisoi ja järjestää miljoonien luomistahdon ja antaa sille suunnan. Se on marxilais-leniniläisen luokkataisteluteorian oikeassa käytäntöön sovelluttamisessa. Se on siinä, että puolue ja sen leniniläinen keskuskomitea tov. Stalinin johdolla jokapäiväisesti ohjaa sosialistista rakennustyötä. Se on puolueen bolshevistisessa lujuudessa ja sen leppymättömässä taistelussa riviensä aatteellisen tiiveyden puolesta.

Tässä on meidän voimamme. Tästä johtuu, että me olemme lyhyen historiallisen ajan kuluessa saaneet aikaan perusteellisen muutoksen maamme yhteiskunnallis-taloudellisissa piireissä. Tästä johtuu se kannatus, jonka miljoonaiset joukot antavat, ei sanoissa vaan konkreettisissa teoissa, puolueen päälinjalle. Tästä johtuu se vetovoima, jota koko maailman työläisten ja työtätekevien joukot tuntevat SNTL:a kohtaan.

Emme voi sivuuttaa sitä aatteellista taistelua, jota puolue on käynyt proletaariselle ideologialle vieraita vaikutuksia ja katsantokantoja vastaan puolueen linjan puhtauden puolesta, sen rivien rautaisen yhtenäisyyden ja kurinalaisuuden puolesta. Jokainen meidän etenemisemme askel yhdistyy puolueen taisteluun huojumista ja horjuntaa vastaan sen omissa riveissä, sillä nämä huojumiset ovat aina ja muuttumattomasti heijastaneet luokkavihollisen painostusta, luokkavihollisen, joka on yrittänyt suistaa puolueen pois kestävältä, marxilais-leniniläiseltä luokkataistelulinjalta.

Puolueen taistelu kahdella rintamalla on karkaissut bolshevikkien rivit ja varustanut heidät taidolla tuntea aina luokkavihollinen, minkälaisen fraseologian varjoon se sitten on kätkeytynytkin. Tämä taistelu on kasvattanut puolueen uusia kantajoukkoja bolshevistisen päättäväisyyden hengessä leppymättömästi taistelemaan pienimpiäkin puolueen linjalta poikkeamisia vastaan.

Elämä on havainnollisesti osoittanut, että kaikki ne «vasemmistolaiset» ja oikeistolaiset fraktiot, ryhmät ja ryhmittymät, jotka puolue on vuosien aikana hävittänyt, ovat olleet sosialistiselle rakennustyölle vihamielisten katsantokantojen ilmentäjiä. Fraktiotaistelun logiikan pakosta ne ovat loppujen lopuksi ajautuneet kansainvälisen vastavallankumouksen leiriin.

Tokkopa kenelläkään on nyt epäilystä siitä, että trotskismin linja ja sen teoria sosialismin rakentamisen mahdottomuudesta yhdessä maassa oli proletariaatin diktatuurin perikadon linja. Eiköhän jokaiselle todelliselle bolshevikille ole selvä, että oikeistolaisten linja oli ja on sosialisti-

sen rakennustyön tuhoamisen linja, että heidän politiikkansa oli ja on kapitalismin valtaan palauttamisen politiikkaa? Voidaanko vähääkään epäillä, että äsken paljastetun Rjutinin vastavallankumouksellisen ryhmän katsantokannat kaikkein suorimmalla ja peittelemättömimmällä tavalla ilmensivät kulakin raivokasta vihamielisyyttä voitokasta sosialistista rakennustyötä kohtaan?

Viisitoista taisteluvuotta ovat käytännöllisesti todistaneet, että niin oikeisto- kuin «vasemmisto»-opportunismillakaan ei ole mitään yhteistä proletaarisen ideologian kanssa, että se heijastaa vieraiden, sosialistiselle rakennustyölle vihamielisten luokkavoimien painostusta proletariaattiin ja sen etujoukkoon.

Opportunismilla nykyisessä etapissa on määrätynlainen omalaatuisuutensa puolueen sisäisen kehityksen edelläkuluneeseen kauteen verrattuna.

Vastavallankumouksellinen trotskismi, joka aikanaan oli «vasemmisto»-virtauksena puolueessa, esittää nyt ohjelmanaan vaatimuksia teollistamisen tempojen alentamisesta, kollektiivitalouksien hajoittamisesta, kulakkitalouden palauttamisesta ja sosialististen tuotantolaitosten luovuttamisesta konsessioneiksi. Me näemme tässä kaikki avoimen oikeistolaisen kapitalismin palauttamista puoltavan ohjelman ainekset. Samanlaisen ohjelman esitti äsken paljastettu Rjutinin ryhmä. Onko tällainen samanlaisuus sattuma? Onko sattuma, että Rjutinin kulakkiryhmään osoittautuivat samanaikaisesti osallistuneiksi niin Stenin tapaiset entiset «vasemmistolaiset» kuin Uglanovin ja Slepkovin tapaiset avoimet oikeistolaisetkin? Ei, tämä ei ole sattumaa. Se ei ole sattumaa siksi, että kaikenlaiset opportunismin ilmaukset nykyisessä etapissa muovautuvat taistelussa puolueen päälinjaa vastaan, maan teollistamista vastaan, taistelussa maatalouden kollektivisoimista ja kulakiston luokkana likvidointia vastaan. Luokkavihollinen ymmärtää, että hänen päivänsä ovat luetut, että hänet voisi pelastaa vain se, jos puolue luopuisi päälinjastaan, ja hänen asioitsijansa puolueessa muovailevat nämä pyrkimykset ja laskelmat selvästi vastavallankumouksellisen ohjelman muotoon, ohjelman, joka tähtää puolueen politiikan tuhoamiseen ja kapitalismin palauttamiseen.

Juuri siksi puolue nyt erikoisen tinkimättömästi suoriutuu kaikenlaisista opportunistisista ryhmittymistä, sillä työväenluokan ja sen etujoukon riveissä ei voida sietää sosialistisen rakennustyön tietoisia tuholaisia. Juuri siksi puolue kutsuu erikoiseen valppauteen, vaatii jokaiselta puolueen jäseneltä kaikkein sovittamattominta suhtautumista pienimpiinkiin opportunismin ilmauksiin.

Me olemme aloittaneet Lokakuun kuudennentoista vuoden suurin saavutuksin. Kuitenkaan sosialistisessa rakennustyössä saavutetut menestykset eivät tee olemattomaksi sitä seikkaa, että meillä on vielä ja tulee lähikausina olemaan vaikeuksia.

Missä on näiden vaikeuksien erikoisuus? Se on, niinkuin tov. Stalin on monasti osoittanut, ensiksi siinä, että vaikeutemme ovat kasvun vaikeuksia. Toiseksi se on siinä, että ne ovat luokkataistelun vaikeuksia. Näinollen ainoana tienä niiden voittamiseen on puolueen päälinjan käytännössä toteuttaminen, taistelu sosialismin hyökkäyksen edelleen kehittämiseksi kaikilla rintamilla.

Meillä on nykyisessä etapissa koetettavanamme useita sosialistisen rakennustyön vaikeuksia, erittäinkin elintarpeilla varustamisen alalla erinäisissä piireissä. Missä on näiden vaikeuksien syy? Se on, kooperatiivi- ja varustelukoneiston puutteellisuuksien ohella, ensiksikin siinä, että me emme vielä toistaiseksi ole lopullisesti suoriutuneet kulakkiaineksista,

joiden vielä jolloinkin onnistuu saada mukaansa joitakin yksityistalonpoikain ryhmiä ja takapajuisimpia aineksia kollektivistien keskuudessa. Tästä johtuvat sabotaasitapaukset ja yritykset tehdä tehottomaksi proletaarisen valtion toimenpiteet viljanhankinnan, kylvöjen, satoisuuden kohottamisen jne. alalla. Näiden vaikeuksien syy on, toiseksi, siinä, että me emme ole vielä läheskään voittaneet kollektivistin — eilisen yksityistalonpojan — pikkuporvarillista psykologiaa. Tästä johtuu, että erinäiset kollektivistiryhmät joutuvat kulakkien agitation vaikutuksen alaiseksi, että ylenkatsotaan velvollisuuksia proletaariseen valtioon nähden, että ilmenee rosvomaista suhtautumista yhteiskunnalliseen omaisuuteen jne. Näiden vaikeuksien syynä on edelleen se taistelu, jota opportunistiset ainekset jatkuvasti käyvät puolueen linjaa vastaan, yrittäen tehdä tyhjäksi maan teollistamisen, maatalouden kollektivisoimisen ja kulakiston luokkana likvidoinnin. Tästä johtuvat leväperäisyys ja jolloinkin myös luokkavihollisten hyökkäysten aktiivinen käytännössä edistäminen sekä valtiovastaiset virtaukset erinäisten kollektivistiryhmien taholta.

Luokkataistelu tällä alalla ei ole vielä läheskään päättynyt. Luokkavihollisen vastustus on vielä erittäin voimakas, ja sosialistisen rakennustyön edelleen kehittäminen vaatii meiltä vielä paljon voimain ponnistuksia.

Puoluejärjestöjen on tehtävä tästä useita vakavia johtopäätöksiä. On välttämätöntä, ensiksikin, erittäin huolellisesti suhtautua uusien jäsenien puolueeseen hyväksymiseen maaseudulla. Ei ole ajettava takaa järjestön määrällistä kasvua, vaan on huolellisesti järjestettävä kaikkein parhaiten, todella etumaisten, sosialistiselle rakennustyölle ehdottomasti uskollisten valinta. On parempi, että pidättäydytään puolueeseen hyväksymisestä, kuin että sitten, niinkuin jolloinkin tapahtuu, täytyy toimittaa puolueesta eroittamisia luokkavihollisen kanssa liittoutumisen takia.

Puoluejärjestöjen kolmantena tärkeänä tehtävänä on sitkeä jokapäiväinen työ riviensä ja erikoisesti nuorten puolueen jäsenten ideologisen karkaisemisen alalla. Puolueemme koko historia puhuu siitä, että bolshevikit kykenivät taistelemaan vihollista vastaan ja osasivat johtaa joukot mukanaan juuri korkean marxilais-leniniläisen ideologisen varustautuneisuutensa vuoksi. Juuri se antoi bolshevikeille taidon nähdä vallankumouksellisen perspektiivin, olla alistumatta taistelun vaikeuksien edessä ja saada joukot varmistetuiksi sekä johtaa ne mukanaan.

Kokemus osoittaa edelleen, että juuri ne puoluejärjestöt, jotka ovat ideogisesti riittämättömästi tiivistyneitä, eivät ole vaikeuksien hetkellä tehtäviensä tasolla, sillä ilman ideologista karkaisua puolueen jäsenen on toisinaan vaikea tehdä itselleen selväksi hetken tapauksia. Ja kun hän ei ole niistä itse selvillä, on hänen vaikea ja mahdoton varmistaa joukkoja ja saada ne mukaansa. Vain sillä ehdolla, että puolueen jäsenet ovat korkealla ideologisella tasolla, me voimme lopullisesti lyödä luokkavihollisen ja voittaa sosialistisen rakennustyön tiellä tässä etapissa olevat vaikeudet.

Nämä tilapäiset ja osittaiset vaikeudet eivät tietenkään voi vähääkään muuttaa toiseksi sosialistisen rakennustyön voitokasta kulkua. Jokainen todellinen bolshevikki tietää ja ymmärtää, ettei ole helppo asia murtaa vuosisatainen orjuus ja rakentaa sen raunioille uusi, sosialistinen yhteiskunta, vaan että se vaatii uhrauksia ja että tämä tehtävä voidaan ratkaista vain järkähtämättömässä jokapäiväisessä taistelussa luokkavihollista vastaan, valtiovastaisia virtauksia vastaan, horjuntaa, jär-

jestymättömyyttä ja paniikkimielialoja vastaan.

Näin eivät kuitenkaan tähän kysymykseen suhtaudu vaikertelijat, opportunistit. Pieninkin vaikeuksien kärjistyminen sosialistisen rakennustyön jollakin alalla syöksee heidät epätoivoon, ja he asettavat yhä uudestaan itse puolueen linjan epäilyksen alaiseksi. Eiköhän jotenkin voisi tulla toimeen ilman luokkataistelua? Eiköhän jotenkin suoriuduttaisi ilman kollektivisointia? Eikö olisi mahdollista jotenkin hidastuttaa teollistamisen tempoja?

Ikäänkuin ei olisi selvää, että ellei puolue olisi kaikkein päättävimmällä tavalla noudattanut köyhien ja keskivarakkaiden talouksien kollektivisoimisen linjaa ja karkoittanut kulakkia pesästään, emme me olisi milloinkaan saavuttaneet nykyisiä menestyksiämme maan teollistamisessa ja sen puolustuskykyisyyden kohottamisessa. Ikäänkuin ei olisi selvää, että säilyttämättä teollistamisen bolshevistisia tempoja me emme milloinkaan voisi saavuttaa kansantaloutemme sosialistista uudestirakentamista ja maatalouden edelleen kohottamista. Ikäänkuin ei olisi selvää, että noudattamatta maan teollistamisen ja maatalouden kollektivisoimisen linjaa me emme milloinkaan voisi teknillis-taloudellisesti saavuttaa ja sivuuttaa kapitalistisia maita. Ikäänkuin ei olisi käsitettävää, että pieninkin perääntyminen puolueen linjalta on välitöntä tuholaisuutta työväenluokan etuihin nähden.

Mutta opportunistit pyrkivätkin siihen, että ulospääsyä vaikeuksista ei etsittäisi taistelussa niiden voittamiseksi, johdonmukaisesti seuraten puolueen linjaa, vaan että proletariaatti luovuttaisi asemansa luokkavihollisele.

Puolue ei ole kuitenkaan kulkenut eikä tule kulkemaan tätä tietä. Vaikeudet ovat voitettava sitkeällä ja järkähtämättömällä taistelulla, järjestämällä työläisten ja työtätekevien talonpoikain monimiljoonaiset joukot ratkaisemaan tehtäviemme peruskysymyksiä niin maan teollistamisen kuin maatalouden kollektivisoinninkin alalla. Erikoisen sitkeästi on tässä etapissa taisteltava viimeksimainitun tehtävän ratkaisemiseksi, sillä tällä alalla meillä on vielä vähän kokemusta, kantajoukot alkavat vasta muodostua ja vihollisen — kulakin — vastarinta on vielä voimakas.

Puolue on käynyt ja tulee käymään leppymätöntä ja päättävää taistelua kaikkia huojumisen, periaatteettomuuden ja luokkavihollisen kanssa liittoilemisen ilmauksia vastaan. Puolue on puhdistanut ja tulee edelleenkin puhdistamaan rivinsä opportunisteista ja vaikertelijoista, jotka eivät usko proletariaatin luovaan voimaan ja pyrkivät vaikuttamaan sen riveissä demoralisoivasti ja hajoittavasti. Puolue on käynyt ja tulee käymään päättävää taistelua pienimpiäkin sovittelun ilmauksia vastaan sen päälinjan vääristelemisyrityksiin nähden.

Proletariaatin diktatuurin kuudennelletoista vuositaipaleelle me olemme astuneet vakavin ja vastuunalaisin tehtävin. Sosialistisen rakennustyön nykyisen etapin erikoisuudet vaativat ensi kädessä koko puolueen maksimaalista huomion voimistamista maatalouden kysymyksiin nähden. Maatalouden alalla me olemme saavuttaneet kuluneina vuosina suuria voittoja. Riittää maininta, että kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen osalle tulee nykyään yli 80 % kaikesta kylvöalasta. Köyhän ja keskivarakkaan talonpoikaiston perusjoukot ovat peruuttamattomasti astuneet yhteistalouden tielle.

Tämä ei kuitenkaan suinkaan merkitse, että maatalouden edelleen kehittyminen voisi tapahtua itsestään. Meillä on tällä alalla vielä edessämme tuimia yhteenottoja luokkavihollisen kanssa. Meillä on vielä suoritettavana vaikea ja pitkällinen työ pien-

omistajain tottumusten ja traditioiden poisjuurimisen alalla, kollektivistien kasvattamiseksi todellisiksi yhteistalouden työntekijöiksi.

Kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellinen lujittaminen on tämän vuoksi nykyisen etapin ensi käden tehtävä. Se määrää kulakiston viimeisten jätteiden likvidoimiseksi käytävän taistelun menestymisen. Se määrää kollektivistien työn tehokkuuden kohoamisen ja tällä perustalla tapahtuvan kollektiivitalouksien ja yksityisten kollektivistien tulojen kasvun. Se huomattavalta osalta määrää satoisuuden kohottamista ja kollektiivitalouksien kaupan edelleen kehittämistä koskevien puolueen ja hallituksen päätösten toteuttamisen.

Tämän yhteydessä asettuu erikoisen terävästi kysymys kollektivisoituneen kylän kantajoukoista. Meille ovat välttämättömiä korkeasti ammattitaitoiset, järkähtämättömät ja lukutaitoiset sosialistisen maatalouden poliittiset johtajat ja järjestäjät. Jos kaikillakin kansantalouden aloilla kantajoukkojen laatu on ratkaisevana tekijänä, niin sitä enemmän asia on näin maataloudessa, varsinkin sen kehityksen nykyisessä etapissa. Kantajoukkojen probleemi on nyt maatalouden polttavin probleemi.

Kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen voimistaminen ammattitaitoisilla kantajoukoilla, kollektiivitalouksien ja kollektivistien tulojen kohottaminen, sen seikan juuruttaminen kollektivistien tietoisuuteen, että yhteinen omaisuus on koskematon, maaseudun puoluejärjestöjen ideologinen lujittaminen ja kasvattaminen — siinä ovat perustehtävät, joiden ratkaiseminen tekee meille mahdolliseksi antaa lopullisen iskun kulakistolle ja sen apulaisille — opportunisteille.

Tehtäviä maatalouden alalla ei kuitenkaan voida ratkaista edelleen kehittämättä maan teollistamisen bolshevistisia tempoja. Uudestaan rakentamisen vuosina me olemme tehneet suuria sijoituksia teollisuuteemme. Perusrakennustöiden edelleen kehittäminen, yhdistyneenä toiminnassaolevien tehtaiden kaikkein täydellisimpään ja tehokkaimpaan käyttämiseen — siinä on maatalouden alalla suoritettavanamme olevien tehtävien ratkaisun perusedellytys.

Proletariaatin voitot kuluneina viitenätoista vuotena ovat muodostaneet SNTL:n kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen kukistumattomaksi linnaksi. Nämä voitot SNTL:n proletariaatti on saavuttanut leniniläisen puolueen johdolla. Puolueen keskuskomitean ja tov. Stalinin koetellun johdon alaisena SNTL:n proletariaatti lujin, varmoin askelin kulkee uusiin taisteluihin sosialismin voiton puolesta.

D. Manuilskij

Kapitalistisen vakaantumisen päättymisestä

(*Tov. Manuilskin puhe KI:n TPK:n XII täysistunnossa*)

UUTTA KANSAINVÄLISESSÄ TILANTEESSA

UUTTA ja kaikkein tärkeintä täysi-istunnolle ehdotetuissa teeseissä — mistä aikanaan signalisoi myöskin Stalin — on kysymys *kapitalistisen vakaantumisen päättymisestä*. Liioittelematta voi sanoa, että tämä on kaikkein merkitsevämpää mitä Komintern on sanonut sotien ja vallankumouksien ensimmäisen vuoron päättymisen jälkeen. Tämä tosiasia tulee määrittelemään Kominternin politiikan lähimpien vuosien aikana. Kapitalistisen vakaantumisen päättymisen pohjalla tapahtuvassa nopeasti vaihtuvain tapausten

kulussa täytyy meidän nopeasti uudelleen orientoida kommunistiset puolueet tilanteen vaihtumista vastaavalla tavalla.

Kapitalistisen vakaantumisen päättyminen merkitsee kansainvälisen tilanteen jyrkkää muutosta (Dawes ja Young'in suunnitelmien särkyminen reparatioista, Washingtonin sopimuksen särkyminen, kaikkien imperialististen rosvojen välisten ristiriitaisuuksien tavaton kärjistyminen), sisäisten luokkasuhteiden muuttumista kapitalistisissa maissa (työtätekevien joukkojen kurjistuminen, heidän vieläkin suurempi orjuuttamisensa finanssipääoman taholta, fasismin ja vallankumouksellisen nousun voimistuminen luokkataistelun kärjistymisen pohjalla), imperialististen valtioiden ja siirtomaiden keskinäissuhteiden muuttumista (silmitön hyökkäys siirtomaita vastaan, sota Kiinassa, joukko-teloitukset Intiassa ja Indo-Kiinassa) ja vastauksena tähän — kansallis-vallankumouksellisen liikkeen nousua siirtomaissa ja lopuksi imperialististen rosvojen ja SNTL:n välisten keskinäissuhteiden muuttumista

Tämän tosiasian merkitystä ei voi heikentää se asiaintila, että kapitalistisen vakaantumisen päättymiseen johtavat prosessit eivät ole vielä loppuunkehittyneet, että kapitalismin kaikkien perusristiriitojen vaikutus kehittyy epätasaisesti eri maissa. Sellaiset maat kuin Pohjois-Amerikan Yhdysvallat, Ranska, Saksa, Kiina tai Intia, ovat samalla tavoin kapitalistisen vakaantumisen päättymisen tunnusmerkin alaisia, vaikkakin luokka-liikkeiden syvyys, luokkaristiriitojen kärjistymisen aste ja näiden maiden kansainvälinen asema ovatkin täydellisesti erilaisia.

Kapitalistisen vakaantumisen päättyminen, ei ole merkitykseltään paikallisluontoinen, vaan kansainvälinen. Meidän tulee tehdä siitä myöskin luonteeltaan kansainvälisiä taktillisia yhteenvetoja. Mutta tov. Kuusinen selostuksessaan oikein varoitti tekemästä näitä taktillisia yhteenvetoja muodollisesti, huomioimatta eri maiden omalaatuisuuksia ja vallankumousprosessien kehityksen epätasaisuutta.

Tätä tosiasiaa ei voi heikentää myöskään se, että kapitalistisen vakaantumisen päättyminen ei vielä tänään merkitse Versaillesin täydellistä romahdusta. Me olemme vasta tämän romahduksen alussa. Saksa ja Itävalta ovat vielä puristetut kuten aikaisemminkin, vanhat versaillelaiset rajat ovat vielä ennallaan. Ranskan imperialismi entiseen tapaansa ympäröi itsensä vasalliliittovaltioiden ketjulla (Puola, Tshekko-Slovakia, Rumania, Jugo-Slavia). Koko tämän Versaillesin systeemin (reparatiot, rajat, aseistus) ympärillä kehittyy tällä hetkellä tavattoman kärkevä taistelu, särkien sitä jo ja vaikuttaen nopeuttavasti kapitalistisen vakaantumisen päättymiseen.

Tätä maailmanmitassa mitä suurimerkityksellisintä tosiasiaa ei voi muuttaa myöskään se, että kapitalistisen vakaantumisen päättyminen tapahtuu kommunististen puolueiden jäädessä hyvin suuresti jälkeen suotuisasta objektiivisesta tilanteesta. Tämä jälkeenjääminen vain pidättää kapitalismin romahdusta ja kapitalistisen vakaantumisen päättymisen kasvamista vallankumoukselliseksi pulaksi. Tämä pääasiassa muodostaakin tilanteen, että kapitalistisen vakaantumisen päättymisen ja vallankumouksellisen pulan välillä ratkaisevissa imperialistisissa maissa tulee olemaan määrätty aikajakso, jonka pituuden määrää, objektiivisten tosiasiain jatkuvan vaikutuksen lisäksi, kommunististen puolueiden aktiivisuus. Mutta olipa tämä aktiisuus kuinka korkea tahansa, niin

tulee kapitalistisen vakaantumisen päättymisen kasvaminen vallankumoukselliseksi pulaksi kulkemaan epätasaisesti eri maissa.

Kaikkein vähimmän meillä on perusteita kuvata tätä aikajaksoa, joka esiintyy siirtymisenä sotien ja vallankumouksien toiseen vuoroon, joksikin erikoiseksi neljänneksi kaudeksi, joka johtaa viidenteen, yleisen vallankumouksellisen pulan kauteen. VI kongressissa me luonnehdimme kolmannen kauden kapitalismin kaikkien perusristiriitojen kärjistymiseksi, mikä kiertämättömästi johtaa kapitalistisen maailman sotiin ja vallankumouksien toiseen vuoroon. Juuri kapitalistisen vakaantumisen päättyminen muodostaakin, niin sanoakseni, tämän kauden "hengen".

"Tämä kolmas kausi, sanotaan VI kongressin päätöksissä, joka on erikoisen räikeäksi kärjistänyt ristiriidan tuotantovoimien kasvun ja ahtaiden markkinain välillä, tekee kiertämättömiksi uudet imperialistiset sodat imperialististen valtioiden välillä, niiden sodat SNTL:a vastaan, kansalliset vapaussodat imperialismia vastaan ja imperialistien interventiot sekä valtavat luokkataistelut. Kun tämä kausi kärjistää kaikkia *kansainvälisiä* ristiriitoja... kun se kärjistää *sisäisiä* ristiriitoja kapitalistisissa maissa..., kun se päästää valloilleen *liikehtimisen siirtomaissa,* niin tämä kausi väistämättömästi vie kapitalistisen vakaantumisen ristiriitojen jatkuvan kehityksen kautta kapitalistisen vakaantumisen jatkuvaan häiriintymiseen ja kapitalismin yleisen pulan jyrkkään terävöitymiseen...

Tämä kypsyttää uuden sarjan valtavia sotaisia yhteentörmäyksiä ja interventiosodan SNTL:a vastaan, tästä on aiheutunut jo käynnissä oleva interventio Kiinassa. Näin vievät kapitalistisen vakaantumisen ristiriidat lopulta väistämättömästi nykyisen "vakaantumis"-vaiheen muuttumiseen valtavien katastrofien vaiheeseen."

Oli aika, jolloin muutamat toverit olivat taipuvaisia ottamaan yksityiset suuret lakot tai mielenosoitukset tapauksina, jotka menivät ulkopuolelle kolmannen kauden rajojen; jo X täysi-istunnossa kuului ääniä: "Eikö olisi syytä siirtää maailman vallankumouksellinen liike "neljänteen luokkaan?" Ne toverit, jotka asettivat tämän kysymyksen, eivät ymmärtäneet kolmannen kauden oikeata vallankumouksellista luonnetta. Meidän täytyi päättävästi esiintyä tätä kausilla leikkimistä vastaan, joka merkitsi tapahtumain vakavan vallankumouksellisen arvion vaihtamista todellisia kansainvälisiä ja luokkaliikkeitä vastaamattomiin, tyhjänpäiväisiin, mitäänpuhumattomiin kaavoihin. Kuvitella kapitalistisen vakaantumisen päättyminen joksikin erikoiseksi kaudeksi ilman sotia ja vallankumouksia — on tämän kauden kuvaamista yleiseksi mätänemiseksi, minkä yhteydessä työväenluokka on täydellisesti passiivinen. Tämä merkitsisi monopolistisen kapitalismin vaiheiden kuvaamista muinaisen Rooman tai Kreikan kaltaisiksi — yhteiskunnallis-taloudellisen järjestelmän mätäneminen ilman sen luokan aktiivisuutta, joka työntää tämän järjestelmän perikatoon.

Mutta ellemme me etukäteen voi tarkasti sanoa kapitalistisen vakaantumisen päättymisen vallankumouksien ja sotien sarjaan siirtymisen aikoja ja tarkkaa pituutta, niin emme me jo etukäteen fatalistisesti saa vahvistautua että tämä kapitalismin hajoaminen tulee olemaan hyvin pitkäaikainen. Tässä asiassa kuuluu puheenvuoro ennenkaikkea työväenluokalle.

Kysymyksellä kapitalismin päättymisestä on suuri merkitys vielä senkin vuoksi, että se ratkaisee kysy-

myksen kapitalismin yleisen pulan uudesta asteesta. Uutta, mitä me sanomme tästä kysymyksestä teeseissämme, on se, että kapitalismin yleinen maailmanpula lähenee kehityksen uutta astetta. Millainen tulee olemaan tämä kapitalismin yleisen pulan uusi aste, mikä on sen sisältö? Tämä juuri onkin sotien ja vallankumouksien uusi vuoro, ja ymmärtääksemme tämän kapitalismin yleisen pulan uuden asteen sisällön on meidän konkreettisesti selvitettävä itsellemme, millaiset ovat kapitalistisen vakaantumisen päättymisen yhteiskunnallis-poliittiset seuraukset.

KAPITALISMIN RISTIRIITAISUUKSIEN KASVU

Kapitalistinen maailmantalous ei ole koskaan ollut sopusuhtaisen yhtenäinen. Ja senkin suhteellisen yhtenäisyyden, mikä vallitsi kapitalistisessa maailmantaloudessa sotaan saakka, särki proletaarinen vallankumous Venäjällä, jakaen maailmantalouden kahteen täydellisesti erilaiseen maailmaan. Sosialistisen talouden muodostuminen SNTL:ssä esiintyi yleisen kapitalistisen maailmanpulan perussyynä. Nykyinen talouspula on edelleen hävittänyt maailman kapitalistista taloutta. *Se on särkenyt tämän talouden sen kansallis-valtiollisiin kappaleihin.*

XI ja XII täysi-istunnon välistä aikaa luonnehtii se, että maailmantalouden osasiinsa hajoamisen prosessit ovat saaneet hyvin suuren laajuuden. Kapitalistisessa maailmassa on kulkenut omalaatuisensa "taloudellisen- natsionalismin" aalto (protektionismin kehitys, valuutan viennin kielto, tullisodat, kontingentit, etuoikeudet jne.). Taloudellisen *avtarkion* tendenssien kehitys on saanut kaikkialla kuumeisen tempon. Kapitalistinen maailma on hukkuvan "Titanikin" kaltainen, missä jokainen koettaa ennenkaikkea itse pelastautua lähimmäisensä kustannuksella. Tämä juuri onkin sen natsionalismi-aallon taloudellinen perusta, jonka kasvun XII täysi-istunnon teesit merkkaavat ja joka on kiinteästi sidottu fasismin kasvuun. Tämä onkin eräs kapitalistisen vakaantumisen päättymisen ilmaisu, joka kohottaa kapitalismin yleisen pulan uudelle asteelle.

Mutta korkealle kohonneet natsionalistiset mielialat antavat elinvoiman ei vain fasismille, vaan synnyttävät kapitalistisessa maailmassa myöskin sotahulluuden. Kapitalistinen maailma on tällä hetkellä paljon suuremmassa määrin ruutikellarin kaltainen kuin v. 1914 edellä. Tämän ruutikellarin maanalaiset johdot ovat vain toisinsijoittuneet. Euroopan vanhoihin ristiriitoihin on tullut lisäksi ristiriitaisuudet Tyynellä merellä. Kapitalistisen vakaantumisen päättymisen Tyynenmeren kausi merkitsee ei vain sotaa Kiinaa vastaan ja sodanvaaraa SNTL:ä vastaan, mutta myöskin kypsyvää konfliktia Japanin ja Pohj. Amerikan Yhdysvaltojen välillä. Viiden valtion Washingtonin sopimus on jo rikkoutunut; maailmankonfliktien Tyynenmeren kausi, johon sisältyy Välimeren ja Atlantin valtameren eurooppalaisten konfliktien koko summa, merkitsee ennenkuulumatonta, kauheaa maailmansotaa, joka saa liikkeeseen maapallon kaikki manteret.

Mutta tämä kypsyvä maailmansota kiilautuu siirtomaaliikkeiden monimutkaisiin vyyhtiin, kapitalististen valtioiden kuumeiseen, yhteiskunnallisilla konflikteilla suuresti kyllästettyyn sisäiseen tilanteeseen.

Kapitalismin kaikki ristiriitaisuudet uusiintuvat laajennetulla perustalla. Ja jos sotien ja vallankumouksien ensimmäisellä vuorolla oli pääasiassa eurooppalainen luonne, niin toinen vuoro johtaa työtätekevät

merkitykseltään ei vain eurooppalaisiin, vaan koko maailmaa käsittäviin konflikteihin. Sellaiset tapahtumat kuin Puolan ja Saksan välisten suhteiden kärjistyminen Danzigin käytävän johdosta, sota Kiinassa, Japanin ja Yhdysvaltojen aseiden hionta, lopuksi avoimesti esitetyt suunnitelmat hyökkäyksestä SNTL:ä vastaan idästä ja lännestä — nämä ovat uusia seikkoja, jotka liittyvät kapitalistisen vakaantumisen päättymiseen.

Ja tokkopa lienee sattuma se asiaintila, että Saksan ja Puolan rinnalla Kiina ja Japani muodostuvat tällä hetkellä maailman vallankumouksellisen liikkeen solmukohdiksi, että koko kansainvälisen proletariaatin huomio on kiinnitetty niihin. Tämä on balkanisoidun Euroopan ja Tyynenmeren ristiriitojen yhteenkutoutuvan solmun poliittinen synteesi.

Saksa — on maa, missä on voimakkain kommunistinen joukkopuolue ja joka on lähempänä proletaarista vallankumousta kuin mikään etumaisimmista kapatalistisista maista. Saksan vallankumous on koko Keski- ja Itä-Euroopan vallankumous, se on mahtavan vallankumouksellisen nyrkin muodostaminen koko muuta jälelläolevaa kapitalistista maailmaa vastaan, se on proletaarisen diktatuurin maiden ratkaiseva yliote koko jälelläolevaan kapitalistiseen maailmaan nähden. Saksa on Versaillesin systeemin tärkein rengas, missä taloudellinen systeemi on enemmän rikkirevitty kuin muissa suurissa kapitalistisissa maissa, missä sisäinen luokkataistelu on kärjistynyt enemmän kuin missään kapitalistisessa suurvaltiossa, Saksa on Euroopan ammottava haava (SNTL:on jälkeen on Saksan kysymys kapitalistista maailmaa enimmän hälyyttävä probleemi), se on etumaisen kapitalistisen maan taistelua imperialismin sortoa vastaan.

Puola on vallankumouksellisia taistelu-traditioita omaava työväen- ja talonpoikaisliikkeen maa, silta proletaariseen vallankumoukseen Saksassa. Samaan aikaan Puola on kapitalistinen etuvartio SNTL:n piirityksessä, maailman imperialismin, ennenkaikkea Ranskan, isku-nyrkki valmisteilla olevassa sodassa maailman ensimmäistä työväenvaltiota vastaan, taantumuksen ja fasismin santarmi koko Itä-Euroopassa. Puola on alasluisuva, fasismin vararikkoa osoittava maa.

Näiden kahden maan rinnalla on Kiina, joka näyttelee mitä tärkeintä osuutta kapitalistisen vakaantumisen rikkoutumisessa, suurimpien kapitalististen valtojen Tyynenmeren ristiriitojen hermo, joka purkaa Japanin ja Yhdysvaltojen kaikki antagonistiset konfliktit, joka nostattaa vallankumouksellaan Indo-Kiinan, Intian, Filippiinien, Malaijin saarien ja muiden siirtomaiden kansoja, maailman imperialismin koko siirtomaasysteemin epävakaisuuden keskus, yhtyen idästä Mongolian kautta Neuvostoliittoon — Kiina, jossa on laaja neuvosto-alue ja voittamaton Punainen armeija.

Muistatte, että XI täysi-istunnon jälkeen Guomingdan on suorittanut kolme sotaretkeä (ja kaikkiaan neljä) neuvosto-alueita vastaan ja että kaikki nämä kolme sotaretkeä voittoisa puna-armeija on lyönyt takaisin. Tämä on ollut historiallinen osotus neuvostosysteemin mahdollisuudesta ja sovelluttamisesta ei vain Kiinan, mutta myöskin yleensä siirtomaakansojen oloihin. Miljoonaiset joukot tässä taistelussa "äänestivät aseilla" neuvostovallan puolesta Kiinassa. XI täysi-istunnon jälkeen kansallisvallankumouksellinen liike Kiinassa on Japanin hyökkäyksen yhteydessä kohonnut ennenkuulumattoman korkealle, suuresti ylittäen laajuudessa sen liikkeen, jonka me havaitsemme vuosina 1925—27. Tämä japanilaisvastainen liike oli

todella kaikkien työtätekevien liikettä.

Ja tokkopa nämä tosiasiat lienevät vähempiarvoisia osoittimia kapitalistisen vakaantumisen päättymisestä kuin tuotannon aleneminen jne.

Lopuksi Japani, — maa, joka särkee kapitalistista vakaantumista ei vain jeninsä kurssin alenemisella, vaan todella agressiivisella politiikalla kaukaisessa idässä, jonka sanelee pyrkimys muodostua määrääväksi vallaksi koko Aasiassa ja laivastonsa avulla hallita Tyynenmeren kaikilla aasialaisilla vesillä. Mutta samanaikaisesti sodan ja sotilasfeodaalisen taantumuksen kiihtymisen rinnalla kapitalistista vakaantumista rikkovat myöskin vallankumouksellisen pulan kasvavat elementit Japanissa.

LUOKKATAISTELUN KÄRJISTYMINEN JA FASISMIN KASVU

Toiseksi, kapitalistisen vakaantumisen päättyminen merkitsee luokkataistelun kärjistymistä ja fasismin kasvua. Teesiemme ja päätöslauseittemme tavallisena määritelmänä tämä ei ole mitään uutta. Mutta itse kapitalististen valtioiden fasistisoitumisen aste tällä uudella etapilla tulee olemaan erilainen kuin se on ollut tähän asti. Se, mitä tapahtuu Saksassa, on esikuva siitä tiestä, jota kapitalistiset maat tulevat kulkemaan, jolleivät taisteluluontoiset vallankumoukselliset esiintymiset tai proletaarinen vallankumous estä tai tee loppua näistä prosesseista. Jos me puhumme vakavasti kapitalistisen vakaantumisen päättymisestä, niin meidän täytyy myöskin sanoa, että myöskin niinsanottu porvarillisen demokratian ajanjakso siirtyy kärkevän pulan vaiheeseen, joka vie sen poliittiseen kuolinkamppailuun. Ja tämän porvarillisen demokratian pulan kehityksen tulee määrittelemään kaksi seikkaa: vallankumouksellisen nousun kasvu ja fasismin kehitys.

Tähän saakka me olemme sanoneet, että porvaristo hallitsee kahden siipensä — sosialidemokratian ja fasismin— avulla. Kapitalistisen vakaantumisen kautta luonnehti se, että porvaristo käytti suurimmaksi osaksi pääaseenaan sosialidemokratiaa (koalitiot, sosialidemokraattiset hallitukset). Kapitalistisen vakaantumisen päättyminen suurentaa fasismin ominaispainoa pääoman valtiollisen hallinnon systeemissä. Olisi ennenaikaista sanoa, että sosialidemokratia on jo siirretty armoleivän syöjän osalle, jota syötetään huoltokodissa sen entisten ansioiden vuoksi. Ei kuitenkaan saa ajatella, ettei itse kapitalistisen vakaantumisen päättymisen tosiasia lainkaan saa muutoksia aikaan sosialidemokratian tilanteessa kapitalistisen valtion systeemissä.

Edelleen ei saa fasismia kuvitella, erikoisesti kapitalistisen vakaantumisen päättyessä, taantumuksen voimistumisen yksipuoliseksi prosessiksi. Kansalaissotaa ei järjestä puolueet, ei ole kenen kanssa sotia, ellei tilanteessa yleensä ole tämän sodan elementtejä. Naurettavaa olisi ajatella, että fasismin kehitys tapahtuu vakaantumistilanteen vallitessa proletariaatin leirissä, sen ollessa passiivinen. Tämä on totta niin yksityisiin maihin nähden kuin myöskin kansainvälisessä suhteessa. Ensiksi, itse fasismi, ollen kapitalismin mätänemisen tuote, kuten tov. Kuusinen oikein osoitti, on tuomittu mätänemään. Vieläpä saksalaisen fasismin kohoavassa linjassakin me havaitsemme jo sen häviön elementtejä. Toiseksi, kapitalistisen vakaantumisen päättymistä luonnehtii se, että ne fasistiset diktatuurit, jotka ennättivät muodostua jo kapitalistisen vakaantumisen kaudella (Jugo-Slavia, Puola, Italia), ovat joukkojen vallanku-

mouksellisen nousun iskujen alaisina. Tämän vuoksi olisi virheellistä kuvata fasismin kehitys kapitalismin yleisen pulan uuden vaiheen olosuhteissa vain nousevaa linjaa kulkevaksi. Tässä tulee kulkemaan linjoja myöskin päinvastaiseen suuntaan. Ja tällaisina tulevat olemaan vallankumoukselIisen nousun ja kasvavan vallankumouksellisen pulan ainekset.

Meidän teesimme luonnehtivat nykyisen tilanteen antagonististen voimain taisteluksi, joka paikoittain myrskyisesti kärjistyy ja paikoittain hidastuu. Tämä antagonististen voimain taistelu onkin juuri niiden vallankumouksen ja vastavallankumouksen, nykyiseen, äärimmäisen epävakaiseen situatioon sisältyvien ainesten kypsymistä. Täydellä perusteella Marx puhui: vallankumouksen puolue tiivistää vastavallankumouksen puolueen.

Poliittisena puolueena fasismi on epävakainen samoin kuin koko nykyinen tilanne. Kapitalismin mätänemisen tuotteena se kantaa itsessään korkeimmankin nousun aikana mätänemisen piirteitä. Ja jos sosialidemokratian romahdukseen vaadittiin monia vuosia, niin fasismin kukistumiseen kapitalistisen vakaantumisen päättymisen oloissa vaaditaan luonnollisesti paljon lyhempi aika.

Fasismi ei kuitenkaan romahda automaattisesti, se ei kukistu, ellei sitä kukisteta. Mikään luokka eikä yksikään järjestelmä ei kukistu — kuten aivan oikein sanoo Lenin — ellei sitä kukisteta.

XI täysi-istunnossa me aikoinaan taistelimme fasismin aliarviointia vastaan (yleisen hyökkäyksen teoria, teoria siitä, että me olemme tukkineet fasismilta tien, että fasismi edustaa kapitalismin puolustautumista, että se on vain mätänemisen tulos, teoria, jonka loi Neuman Saksassa). Kuitenkin nyt, kapitalistisen vakaantumisen päättymisen hetkellä, nousee myöskin toinen vaara — fasismin aliarviointi kapitalismin mätänemisen aineksena ja fasistisen diktatuurin käsittäminen porvariston luokkaherruuden konsolidation faktoriksi. Täällä jo aivan oikein osotettiin, ettei kapitalistisen vakaantumisen päättymisen kauden fasismia saa samaistaa sen alkukauden fasismin kanssa. Kuka voi tällä hetkellä vakuuttaa, että valtiokansleri Hitlerin hallitukselle onnistuisi päästää Saksan kapitalismi umpikujasta ja palauttaa kapitalistinen vakaantuminen? Tämän vuoksi Saksan viisas ja harkitseva porvaristo ei vielä toistaiseksi päästäkään valtaan Hitleriä, peläten saattaa huonoon huutoon omaa reserviään, peläten, että hitleriläiset sekoittavat vieläkin pahemmin Saksan sisäisen tilanteen, saattavat Saksan äärimmäisen jännitettyyn tilanteeseen kansainvälisessä mielessä ja jouduttavat vallankumouksellisen pulan kypsymistä Saksassa.

Ei saa unohtaa, että Saksa ei ole puoliagraarinen, kuten Italia ja Puola. Saksa on maa, missä on suunnaton proletariaatti, maa, jolla on vielä tuoreina muistot v. 1918 proletaarisesta vallankumouksesta (vaikkapa hävinneestäkin), maa, missä on voimakas kommunistinen puolue, proletaarinen maa omine luokkajärjestöjensä traditioineen, luokkataistelun monivuotisine historioineen.

Kolmanneksi, ei saa unohtaa, että Hitlerin valtaannousu Saksassa luo toisenlaisen kansainvälisen tilanteen kuin Mussoliinin tai Pilsudskin valtaannousu. Se merkitsee uutta ristiriitojen kärjistymistä Euroopassa, mikä jouduttaa vallankumouksellisen pulan kasvamista Keski-Euroopassa.

Tämä on luonteenomaista ei vain Saksalle. Fasismi on kapitalistisen vakaantumisen päättymisen oloissa kansainvälisten seikkailujen ja kärkevien aseellisten selkkausten lähde. Kuvitelkaa minuutiksi, mitä olisi Eurooppa kansainvälisessä suhteessa,

jos se muodostuisi fasistiseksi. Se olisi — kohotettuja pistimiä, ladattuja tykkejä, toimintaan laskettuja tankkeja, se merkitsisi — sotaista kahakkaa. Mutta tämä on kaikkein vähimmin kapitalistisen vakaantumisen idyllisyyden mukaista. Eikä tämä ole mikään sattuma.

Kapitalistisen vakaantumisen päättymisen kauden fasismissa yhä suuremmassa määrin tulevat etualalle kapitalismin jatkuvaa mätänemistä osoittavien ainesten piirteet, mutta tämä ei kuitenkaan merkitse, etteivätkö myöskin terroristisen diktatuurin ainekset kehittyisi. Ja juuri tämä meidän täytyy XII täysi-istunnossa sanoa, sanoa se, mitä me emme vielä XI täysi-istunnossa sanoneet. Tämä tilanne pakoittaa porvariston manöveraamaan fasismilla joukkojen edessä. Me näemme Suomessa kuin myöskin Saksassa porvariston, joka on pystyttänyt fasistisen diktatuurijärjestelmän, mutta joka tietoisesti peittää sen sillä, että lapualaiset ja hitleriläiset bandiitit pidetään vielä toistaiseksi reservissä, terroristisen painostuksen aseina joukkoihin, millä ne pakoitetaan hyväksymään fasistisen diktatuurin nykyinen aste.

Meidän järjestelmämme ei ole vielä fasistinen järjestelmä — puhuu porvaristo joukoille — mutta jollette te ota vastaan tätä järjestelmää, niin luovutamme me paikkamme Hitlerille.

Mitä on sitten reservillä varustettu fasistinen diktatuuri, josta näemme mallin Saksassa? Tietystikään ei saa samaistaa Papenin — Schleisherin hallitusta Brünningin hallituksen kanssa, mutta Papenin — Schleisherin hallitus ei ole myöskään täydellistä fasistidiktatuuria. Niin, ja onko Italian fasismin tyyppinen, niin sanoakseni, vakiintunut täydellinen fasistidiktatuuri yleensä mahdollinen nykyisissä, kapitalistien vakaantumisen päättymisen äärimmäisen epävakaisissa ehdoissa? Toiseltapuolen, eihän Italian fasismi lakannut olemasta fasistidiktatuuria sen vuoksi, että se valtaan nousunsa jälkeen Italiassa salli väliaikaisesti työväen lehdistön (*Avanti*), työväenjärjestöjen ja ammattiliittojen toimimaan ja salli puolilaillisen kommunistisen puolueen. Se ei lakannut olemasta fasistidiktatuuria valtaannousunsa ensimmäisinä kuukausina myöskään sen vuoksi, että se muutaman kuukauden kuluttua painoi alas työväenliikkeen.

Me ajattelemme, että Saksassa jo on fasistidiktatuuri, mutta tulevatko valtaan hitleriläiset rosvot tai kestääkö Papenin — Schleisherin hallitus pitemmän aikaa vallassa — sen määrää kokonainen sarja sisäisiä ja kansainvälisiä ehtoja Saksassa, mutta kuitenkin ennenkaikkea työväenluokan aktiivisuus ja se, kykeneekö kommunistinen puolue laajentamaan fasisminvastaista yhteisrintamaa ja yhdistämään tunnuksiensa ympärille Saksan proletariaatin laajat joukot. Olisi virheellistä, jos me kääntäisimme täysi-istunnon työn skolastisten väittelyjen suuntaan, Saksan proletariaatin aseman ja niiden tehtävien analyysin asemasta, jotka nousevat Saksan proletariaatin eteen taistelun yhteydessä XI täysi-istunnon jälkeen suuresti voimistunutta saksalaista fasismia vastaan.

YHTEISKUNNALLISTEN REFORMIEN KAUDEN PÄÄTTYMINEN.

Kapitalistisen vakaantumisen päättymisen kolmas momentti on — yhteiskunnallisten reformien kauden päättyminen, työläis-aristokratian aseman murtuminen, työväenluokan uusi elintaso talonpoikaiston ja kaupunkien pikkuporvariston joukkokurjistumisen tilanteessa, toisin sanoen, laajojen työtätekevien joukkojen joukkoproletarisoituminen. Me

emme voi käsittää kapitalismin yleisen pulan uutta astetta maailmantalouden puhtaasti taloudelliseksi prosessiksi ilman niitä yhteiskunnallis-poliittisia seurauksia, jotka taloudelliset liikunnot synnyttävät, sillä muussa tapauksessa me emme ymmärrä luokkataistelun kärjistymisen, fasismin emmekä joukkojen vallankumouksellisen nousun dialektiikkaa.

Tämä on avain proletaariseen vallankumoukseen. Tämä on avain siihen, että kommunistien täytyy nyt, enemmän kuin koskaan ennen, keskittää huomionsa joukkojen huutaviin puutteisiin, kohottaen joukot taisteluun kaikkein elementtaarisimpain taloudellisten vaatimusten puolesta. Erikoisesti juuri nyt, jolloin sosialidemokratia ja reformistit, uiden kapitalistisen ideologian vanavedessä, puolustavat kapitalismia käytännössä sillä, että osottavat, ettei se voi antaa uusia reformeja eikä parantaa työväenluokan asemaa, että sen on maailmanpulan vaikutuksesta pakko alentaa työpalkkaa, — meidän kommunistien on joka paikassa asetettava tälle vastapainoksi oma taistelulinjamme työväenluokan osittaisvaatimusten puolesta. Sitä suuremmalla voimalla meidän täytyy paljastaa sosialidemokratia, joka sana-radikalismin naamion varjolla käytännössä demoralisoi työläisiä, viljelee passiivisuutta ja antautumista. Juuri joukkojen taloudellinen puute on vallankumouksellisen nousun vallankumoukselliseksi pulaksi kasvamisen perusta.

Täytyy olla hullu voidakseen ajatella, että Uuden mantereen tai Euroopan työväenluokka, jolla on kuitenkin kymmenen vuoden kokemus taistelussa elintasonsa puolesta ja organisatiotraditiot, antaa nöyrästi alistaa itsensä oikeudettoman orjan asemaan, tyytyen siihen aineelliseen tasoon, mikä oli tyypillinen työväestölle kapitalismin nousun kaudella. Tällä hetkellä sillä on vielä illusioita kapitalistisen vakaantumisen normaaliseen kauteen palautumisen mahdollisuudesta. Se pitää nykyistä tilannetta väliaikaisena. Paikoittain sen kaikkein jälkeenjääneimmät ainekset työttömien keskuudessa uskovat, että sota tai sadunomainen kolmas imperiumi antavat heille työtä. Mutta kapitalistisen vakaantumisen päättyminen avaa heidän silmänsä. Suurten taistelujen perspektiivi ei ole meidän, kommunistien keksimä, se muodostuu tänään realiseksi ja huomenna sysää kapitalistisen maailman perikatoon.

Meidän täytyy kutsua kaikkien maiden kommunisteja julistamaan tässä täysi-istunnossa leppymätön taistelu niitä teorioita vastaan, jotka samaistavat yhteiskunnallisten reformien kauden päättymisen työväenluokan osittaisvaatimusten puolesta käytävän taistelun päättymisen kanssa. Yhteiskunnallisten reformien kauden päättyminen merkitsee, että porvariston ei enää onnistu korjata ja puhdistaa kapitalismia tehdäkseen sen otollisemmaksi joukoille, mutta ei tämä missään tapauksessa merkitse, etteikö työväenluokka enää voisi menestyksellisesti taistella osittaisvaatimuksiensa puolesta, että nämä osittaistaistelut olisivat vain vallankumouksellista voimistelua eikä muuta. Kapitalistisen vakaantumisen päättymisen tilanteessa osittaistaistelujen vallankumouksellinen merkitys kasvaa uskomattomasti; jokainen tällainen taistelu tällä hetkellä — on murtuma kapitalismin systeemissä. Tässä ominaisuudessaan nykyiset osittaistaistelut eroavat sosialidemokratian aikaisemmista taisteluista "yhteiskunnallisten reformien" puolesta, jotka korjasivat ja lujittivat kapitalismia. Nyt jokainen liike osittaisvaatimusten puolesta, saattaen työtätekevät vastakkain kapitalismin olemassaolon perusteiden

kanssa, kätkee itseensä suunnattomia vallankumouksellisia mahdollisuuksia. Nykyään jokaista pienimmästäkin lakosta, elementtaarisimmastakin paikallisesta liikkeestä voi kasvaa suuria, merkitykseltään yleiskansallisia vallankumouksellisia tapahtumia. Ja se, joka ei näe tätä nykyistä osittaistaistelujen vallankumouksellista puolta, joutuu kysymyksessä «yhteiskunnallisista reformeista" käytännössä sosialidemokratian sodanedelliselle kannalle.

NEUVOSTOLIITON OSUUS.

Sitten neljäs momentti, — Neuvostoliiton osuus kapitalistisen vakaantumisen päättymisessä. Vakaantumisen päättymistä luonnehtii ei vain se, että kapitalismi on suhteellisesta vakaantumisestaan lähtenyt painumaan alaspäin, vaan myöskin se, että Neuvostoliitto nousee jälleenrakentamisensa kaudesta jatkuvasti ylöspäin. Nämä kaksi diametraalisesti vastakkaista kehityksen linjaa, syventäen kuilua kahden sovittamattomasti vastakkaisen maailman välillä, kärjistäen ristiriitoja niiden välillä, yhä ratkaisevammin ja räikeämmin asettavat kansainvälisellä areenalla kysymyksen "kuka kenet".

VALLANKUMOUKSELLINEN NOUSU.

Lopuksi vallankumouksellinen nousu. Kapitalistinen vakaantuminen, kuten tunnettua, rakentui kolmelle perustekijälle: taloudellinen — maailmantalouden jälleenrakentaminen sodan edelliselle tasolle (valuutan vakaannuttaminen, kapitalistinen rationalisointi, agraari-saksien jossakin määrin supistaminen); Kansainvälinen — imperialistien sopimus Saksan (Dawes-suunnitelma), Kiinan ja siirtomaiden riistämisestä sekä suhteiden SNTL:oon "vakaantuminen"; poliittinen — vallankumouksellisen liikkeen väliaikainen alaspainaminen Keski-Euroopassa porvariston taholta ja maailman proletariaatin ensimmäisen hyökkäyksen takaisin lyönti maailman porvariston taholta. Tämän viimeisen seikan, tämän luonteeltaan subjektiivisen tekijän me erikoisesti alleviivaamme. Kapitalistisen vakaantumisen murskaantuminen ei voinut olla tuloksena vain objektiivisista tekijöistä: taloudellisesta maailmanpulasta (fasismin kasvu ja sota) ja kansainvälisellä areenalla muodostuneiden voimasuhteiden särkymisestä, vaan se oli myöskin seurauksena jokaisen kapitalistisen maan sisällä käydystä luokkataistelusta, mikä jatkui, niin sanoakseni, kansainvälisellä areenalla kokonaisten kansojen vallankumouksellisena liikkeenä imperialistista sortoa vastaan.

Maailman talouspulan kehitys viimeisten kolmen vuoden aikana ei ole kärjistänyt ainoastaan luokkaristiriitoja, vaan on myöskin luokkataistelun laajentuminen ollut mitä tärkeimpänä tekijänä itse maailman talouspulan kärjistymisessä ja syvenemisessä. Riittää kun muistamme, millaista osaa näytteli Englannin punnan kurssin alenemisessa liikehtiminen Englannin laivastossa. Sellaiset tapahtumat, kuin vallankumouksellisen liikkeen nousu 400 miljoonaa väkiluvultaan käsittävässä Kiinassa, mikä on johtanut neuvostovallan muodostumiseen alueella, joka on yksi seitsemäsosa koko Kiinan alueesta, suunnaton japanilaisvastainen liike, mikä on särkenyt kaikki guomindangilaisen terrorin esteet, vallankumouksellinen nousu Intiassa viime vuoden aikana, ilmeten kansallisen tottelemattomuuden kasvamisena kapinaliikkeen aluksi, tai 5½ miljoonaa kommunistista ääntä itse Euroopan sydämessä — Saksassa, vallankumoukselliset taistelut Espanjassa, lakkoaalto Puolassa, Tshekko-Slovakiassa ja Yhdysvalloissa,

sellaiset lakot kuin tekstiilityöläisten ja vuorityöläisten lakot Ranskassa, vuorityöläisten lakko Belgiassa ja parhaillaan jatkuva lakko Lancashiressa näyttelivät ja näyttelevät luonnollisesti hyvin suurta osuutta kapitalistisen vakaantumisen päättymisessä ja sen kaikkien taloudellisten ja poliittisten seurausten kärjistymisessä.

Ottakaa viimeiset, itärajalla suoritettujen ilmailumanööverien yhteydessä sattuneet tapahtumat Ranskassa; nykyisessä räjähdysvalmiissa ilmapiirissä, mikä kapitalistisessa maailmassa vallitsee, ne kai puhuvat jotakin?

Ottakaa vallankumouksellisen talonpoikaiston liitto vallankumouksellisen työväenliikkeen kanssa useissa kapitalistisissa maissa, mikä sellaisissa maissa kuten Bulgaria, joka on kokenut verisen valkodiktatuurin kauden, on vienyt kommunististen puolueittemme vaikutuksen ennenkuulumattomaan kasvuun talonpoikaisjoukkojen keskuudessa, — myöskin tämä on merkittävä seikka maailman vallankumouksellisen nousun kasvulle.

Epäilyksen alaista on, voidaanko sanoa jo tänään, että XI ja XII täysi-istunnon välisenä aikana on kypsynyt vallankumouksellisen nousun uusi aste, mutta varmaa on kuitenkin se, kuten tov. Kuusinen oikein osoitti, että XI täysi-istunnon jälkeen maailman vallankumouksellinen liike ei ole mennyt takaisinpäin, vaan on päinvastoin kohonnut korkeammalle. Teesien ensimmäistä kohtaa ei saa selvittää näin: jos kerran vallankumouksellisen pulan kypsymisen tiellä Saksassa kypsyi myöskin muutamia lisävaikeuksia, niin tämä merkitsee, että maailman vallankumouksellinen nousu on luistanut alaspäin kuin kelkka venäläisessä kelkkamäessä. Kapitalistisen vakaantumisen päättyminen on vain syventänyt epäsuhdetta maailman työväenliikkeen riittämättömän laajuuden ja objektiivisen tilanteen välillä. Tämä epäsuhde onkin heikentänyt sen tosiasian merkitystä, että melkein kaikkialla kommunistiset puolueemme, lukuunottamatta Yhdysvaltoja ja Ranskaa, ovat kasvaneet määrällisesti ja laajentaneet vaikutustaan. Tämä kommunististen puolueiden kasvu ja vaikutuksen laajeneminen ovat kuitenkin hyvin suuresti epäsuhteessa avautuviin mahdollisuuksiin.

Millainen vaikutus kapitalistisen vakaantumisen päättymisen oloissa on vallankumouksellisen nousun kehitykseen? Epäilemättä se muodostaa lähimpänä aikana vallankumouksellisen nousun uuden asteen, mikä sisältyy siihen, että niissä maissa, jotka ovat vallankumouksellisen nousun yleisellä asteella, tulee tapahtumaan tämän nousun kasvaminen vallankumoukselliseksi pulaksi, ja maissa, missä vallankumouksellisen pulan ainekset kypsyvät, tulee tapahtumaan vallankumoukselliseen situatioon kasvaminen. Tämän prosessin ensimmäisiä tunnusmerkkejä me näemme esimerkiksi Japanissa, missä fasismin ja sodan ainesten rinnalla kypsyvät myöskin vallankumouksellisen pulan ainekset.

Kaksi perusvoimaa, Ormuzd'in ja Ariman'in kaltaisesti, kahden luokan ominaisuudessa, jotka puolustavat kahta toisilleen vastakkaista kapitalismin yleisestä pulasta selviytymisen tietä, tulevat taistelemaan keskenään: sota ja fasismi yhdeltä ja vallankumous toiselta puolen. Täytyykö työtätekevien joukkojen kokea vielä fasismin ja sotien kehitys, ennenkuin ne menevät proletaariseen vallankumoukseen, riippuu ennenkaikkea kommunistisista puolueista, sillä maailmassa ei ole nyt toista voimaa, joka voisi mobilisoida työtätekevät, yhdistää heidät taistelutunnuksiensa ympärille, järjestää heidät vallankumouksellisiin luokkajärjes-

töihin ja johtaa taisteluun fasismin murskaamiseksi ja kapitalismin kukistamiseksi.

Teoreettisesti puhuen, me emme voi kieltää myöskään tapahtumain sellaista kehitystä, että fasismi ja sota eri kapitalistisissa maissa menevät edelle proletaarisesta vallankumouksesta, toisissa maissa tulevat kulkemaan rinnan sen kanssa, mutta me tulemme mitä päättävämmin esiintymään kommunististen puolueiden eri renkaissa esiintyvää sellaista fatalistista käsitystä vastaan, joka jo etukäteen tekee sovinnon tämän tapahtumain historiallisen suunnan kiertämättömyyden kanssa. Tämä fatalistinen käsitys sisältyy siihen, että proletaarisen vallankumouksen historiallisen valmistustyön suorittaa meidän edestämme fasismi ja sota, ne hajoittavat ja rikkovat sosialidemokratian, tämän proletaarisen vallankumouksen tiellä esiintyvän pääjarrun vaikutuksen, että meillä ei ole mitään syytä toistaiseksi sekaantua joihinkin taloudellisiin taisteluihin, riskeeraten joutua ulosheitetyksi työpaikoilta, taistella fasismin nousua vastaan, koska sen aste kapitalismin kehityksessä on kiertämätön, ja että sitä pikemmin fasismi poistaa itsensä ja tekee vararikon, mitä nopeammin se nousee valtaan, että fasistiset joukot itse siirtyvät lopuksi alkuvoimaisesti meidän puolellemme.

Alkuvoimaisuuden mukaan orientoituminen muodostaa tämän fatalistisen käsityksen toiset kasvot. Tällä hetkellä, kapitalistisen vakaantumisen päättymisen oloissa, tämä onkin meille suurimpana vaarana. Se demoralisoi työväenluokan, luo perässälaahaamisen ja passiivisuuden ideologian. Heikentäen työläisjoukkojen valppautta rinnan "pienemmän pahan" politiikan kanssa, se valmistaa sellaisen tilanteen, jolloin fasismi nousee huomaamatta valtaan. Tämä on — syvästi oikeistolaista, opportunistista antautumisideologiaa, voimattomuuden, sekaannuksen ja hämmennyksen saarnaamista. Jos me emme näe Saksassa lakkoja, jos meidän taistelumme siellä fasismia vastaan jää jälkeen sen kasvun tempoista, niin rinnan sosialidemokratian turmiollisen työn kanssa on meidän tämä laskettava myöskin tämänlaatuisten mielialojen tiliin. Jos Saksan kommunistinen puolue ei heinäk. 20 p:nä reageerannut riittävän nopeasti Papenin hallituksen "vallankaappaukseen", jos sen taistelu lähti liikkeelle kuin liian suuren koneen toiminta, joka ei vastaa tapahtumain taistelutempoja, niin myöskin tässä on etsittävä ehdottomasti tämänlaatuisten mielialojen heijastusta. Minä, toverit, kuitenkin ajattelen lausuvani täysi-istunnon mielipiteen kun sanon, että Komintern täydellisesti ja kokonaan kannattaa Saksan kommunistisen puolueen johtoa, jonka edessä ovat suunnattomat tehtävät ja jonka täytyy työskennellä hyvin vaikeissa oloissa (kätten taputuksia). Komintern on taistellut ja tulee edelleenkin taistelemaan joidenkin sellaisten ainesten hajoittavia edesottamisia vastaan, jotka sen asemesta, että auttaisivat johtoa kaikin voimin niiden vastuunalaisten tehtävien täyttämisessä, jotka ovat Saksan kommunistisen puolueen edessä, pyrkivät aikaansaamaan epäsopua puolueen aktiivin keskuudessa.

(Jatk.)

Työnantajien, sosialifasistien ja fasistien taktiikasta ja manöövereistä proletariaatin lakkoliikkeessä

(Jatk.)

Pulan kärjistyttyä työnantajat ovat siirtyneet lyhytaikaisten sopimusten järjestelmään ja tänään he ovat sopimusten ehdottomuutta vastaan, mahdollisimman suuren joustavuuden puolesta, joka jättää heille mahdollisimman vapaan pelikentän. Saksan suurtyönantajien äänenkannattaja *Saksan Kaivoslehti* puhuu tästä täysin avomielisesti artikkelissa *Missä on ulospääsy hädästä.* Lehti kirjoittaa: "lyhyesti sanottuna on tehtävä kaikki, jotta pakkotalous voitetaan, nimittäin työehtosopimus- tai pakkopalkka. (Jotta yksityinen työnantaja jälleen voi tehdä laskelmansa ja yrittää senmukaisesti myydä ja sitten jälleen ottaa palvelukseen väkeä hänelle mahdollisella palkalla)". *(Saksan Kaivoslehti* 36, 1932.). Työnantajat haluavat siis muuttaa työehtosopimuksia siten, että heidän on mahdollista käyttää niitä omiksi eduikseen ja että velvoitukset eivät heitä estä alentamasta palkkoja mielensä mukaan. Saksassa esim. voidaan viime aikoina merkitä joukko tapauksia, joissa työnantajat ovat suoranaisesti rikkoneet työehtosopimuksia. Mitä työehtosopimuksiin tulee, he kaikki yksimielisesti puhuvat niitä vastaan ja yrittävät ne likvidoida.

Mutta työnantajat eivät rajoitu manöveeraamiseen palkoilla ja työehtosopimuksilla, vaan käyttävät myöskin lakkojen estämiseksi yhteistyön menettelytapaa, luokkien yhteistyötä, työläisten luokkatietoisuuden sumentamiseksi ja nukuttamiseksi. Niin maksetaan Leunan tehtaissa Keski-Saksassa työläiselle erotettaessa 200—500 markan hyvityssumma työssäoloajan ja perheolojen mukaan, kuitenkin vain sillä ehdolla, ettei erottaminen johdu lakosta. Tätä hyvityssummaa ei ole edellytetty missään sopimuksessa, jonka puolesta työläisten pitäisi taistella. Monet työnantajat Saksassa alentaessaan palkkoja perustavat samanaikaisesti työläisille keittiöitä, järjestävät matkoja Sveitsiin jne. Viennen kaupungissa Ranskassa työnantajat yrittivät kutomatyöläislakon valmistamisen aikana solmia työläisten kanssa ulkopuolella työajan toverillisia suhteita osallistumalla yhteisiin peleihin ja alkamalla heitä "sinutella". Viennen työläiset eivät kuitenkaan langenneet tähän juoneen. He osallistuivat yhtenä joukkona lakkoon ja osoittivat siten käytännössä, että yhteisrintaman vahvistaminen on proletariaatin paras taistelun menettelytapa petoksellisia luokkien yhteistyön yrityksiä vastaan.

Jos porvariston ei kaikkien näiden manööverien avulla onnistu lakkoa estää, silloin iskee se hallitusterrorin kaikella voimalla lakkolaisia vastaan. Tällaisissa tapauksissa ei valtiokoneisto, joka on porvariston elin, käytä vain tuliaseita, vaan myöskin kaasupommeja, joita heitetään lentokoneista lakkovahteihin ja mielenosoituksiin, kuten Yhdysvalloissa viimeisen kaivostyöläislakon aikana. Belgiassa porvaristo nyt käyttää todellisia sotaesiintymisiä lakkoilevia kaivostyöläisiä vastaan turvautumalla kaikkiin aselajeihin lentokoneihin ja panssarivaunuihin saakka.

Lakon nopeata likvidointia varten työnantajat terrorisoivat työläisiä lähettämällä kirjeitä, joissa uha-

taan erottamisella, tai päinvastoin, jokaisen kotona käydään ja hänelle luvataan, että niille, jotka heti ryhtyvät työhön, maksetaan palkkio (esim. Viennen kutomatyöläislakossa). Varsinkin Saksassa hämätään työläisiä yhä uudelleen lupauksilla tämän tai tuon vaatimuksen hyväksymisestä, joita myöhemmin ei pidetä. Estääkseen lakkolaisilta aineellisen avustuksen työnantajat kiihoittavat pikkukauppiaita lakkolaisia vastaan ja tarttuvat tarpeen vaatiessa myöskin provokatioon. Niinpä Fougeressa Ranskassa nahkatyöläisten lakon aikana, joka kesti yli 5 kuukautta, työnantajalehti *Reveille Fougerais* julkaisi pikkukauppiaan väärennetyn kirjeen, jossa vaadittiin, ettei lakkolaisille ole annettava mitään tavaroita takuulla.

Työnantajataktiikan koko tarkoitus sisältyy heidän riistämisvapauttaan estävän lakkoliikkeen ehtojen huonontamiseen: Proletariaatin täytyy pienimmänkin palkanalennusyrityksen tai yleensä elinehtojen huononnusyrityksen sattuessa asettua heti ja ripeästi vastarintaan taloudellisten lakkojen muodossa. Työnantajien yrityksiä vastaan murtaa työläisten yhteisrintama osittaishyökkäyksillä työpaikkaosastoissa tai myöskin eri työläisrymiä vastaan työläisten täytyy asettaa taloudelliset osittaistaistelut ei vain yksityisissä työpaikoissa, vaan myöskin yksityisissä työpaikan osastoissa asettamalla konkreettisia vaatimuksia. Hyökkäykseen tariffeja ja varsinkin työehtosopimuksia vastaan työläisten täytyy vastata järjestetyllä puolustuksella sopimusoikeuden suojaamiseksi. Kaikki työnantajien yritykset luokkien yhteistyöhön täytyy heti ja säälimättömästi paljastaa luokkavihollisen kieroksi manööveriksi, jonka tarkoituksena on luokkatietoisuuden sumentaminen ja lakkojen estäminen. Taloudellisten taisteluiden kehittäminen on luja perusta poliittisen joukkolakon valmistamiseen, joka on eräs kaikkein mahtavimpia aseita proletariaatin taistelussa riistäjiään vastaan.

SOSIALIFASISTIEN MANÖÖVERIT

Sosialifasistien koko käytönnöllinen toiminta lakkoliikkeen alalla vahvistaa jälleen erinomaisen selvästi tosiasian, että he ovat porvariston yhteiskunnallinen päätuki. He eivät häpeä esiintyä avoimesti lakkoja vastaan. Niinpä Englannin kaivostyöläisliiton sihteeri E. Edvards selitti puhuessaan Skotlannissa työpäivän pidentämisen yhteydessä kaivosteollisuudessa kysymyksestä lakosta: "Joka tänään haluaa järjestää lakon lakon vuoksi, hän tarvitsee lääkäriä. Niin huonot kuin nämä työehdot ovatkin, olisi lakko itsemurha." Erikoisen usein esiintyvät he VAO:n tai punaisten liittojen johtamia lakkoja vastaan. Niinpä reformististen ammatillisten järjestöjen johtojen konferenssi Zürichissä esiintyi päättävästi monttöörien ja putkityöläisten lakkoa vastaan, joka puhkesi tämän vuoden kesäkuussa, ja vaati liittojensa jäseniä "pidättäytymään jokaisesta villin monttöörilakon avustamistoimenpiteestä". Ja Sveitsin metallityöläisten ja kelloseppien liitto levitti erikoislentokirjasta lakkoa vastaan.

Valtion toimittaman palkanalennusten sattuessa, kuten Saksassa tai Italiassa, sosialifasistit aina esiintyvät lakkoa vastaan sillä perusteella, että se on "laillinen" alennus, jota vastaan ei mitään voida tehdä. Asetukset "laillisesta" palkanalennuksesta annetaan tavallisesti heidän avullaan ja he lohduttavat sitten yhdessä työnantajien kanssa työläisiä sillä, että tavaroiden hintoja alennetaan vastaavasti.

Kaikkialla nousevan lakkoaallon

vaikutuksesta he eivät enää tyydy, kuten tähän asti, väittämään, että pula-aikana on yleensä mahdotonta järjestää lakkoja, mutta heidän koko agitatiollaan on kokonaan defaistinen luonne: lakkoon voitaisiin ryhtyä, he sanovat, mutta se olisi hyödytöntä, koska olevissa olosuhteissa työläiset ehdottomasti häviäisivät, ja sentähden on parempi olevassa asemassa tyytyä pienempään pahaan!

"Vasemmistolaisia" manöövere jä. Sosialifasistit, jotka työskentelevät yhdessä työnantajien kanssa, tarkoittavat manöövereillaan useimmissa tapauksissa lakon estämistä. Samassa tarkoituksessa, peittääkseen todellisen osansa ja säilyttääkseen luottamuksensa joukkojen keskuudessa, he tarttuvat "vasemmistolaisiin" manöövereihin, jotka vallankumouksellisen nousun kasvamisen mukaan tulevat yhä laajemmiksi ja mutkikkaimmiksi.

Suurlakon tunnus. Levinnein näistä "vasemmistolaisista" manöövereistä on suurlakon tunnus, jonka he esittävät eri maissa, Puolassa, Saksassa, Ranskassa y.m. osittaislakkojen murtamiseksi. He koettavat vakuuttaa työläisille, ettei kannata osallistua osittaislakkoihin, koska vain suurlakko voi turvata heille taistelussa voiton. Tämän tunnuksen koko periaatteettomuus heidän huulillaan ilmenee jo siinä, että siellä, missä on tarvis, he jättävät tunnuksen ja korvaavat sen osittaislakkojen tunnuksella. Esim. Englannissa, kun osittaislakkojen aalto Lancashiren kutomateollisuudessa uhkasi kasvaa suurlakoksi, reformistit agiteerasivat osittaislakon puolesta keinona käyttää hyväksi vastakohtia eri työnantajaryhmien välillä. Mutta sen jälkeen, kun uhkasi vaara, että joukkojen kuohunnan aalto nousisi yli reformistijohtajien päiden, he eivät epäilleet selittää olevansa valmiit suurlakkoon. Kun enemmistö äänesti lakon puolesta, he selittivät siinä toivossa, että heidän manööverinsä jo olisi jossakin määrässä purkanut jännitystä, julistavansa suurlakon vasta sitten kun 75 % koko työväestöstä on sitä kannattanut ja että lakko voidaan yleensä julistaa vain siinä tapauksessa, kun neuvottelut työnantajain kanssa jäävät tuloksettomiksi. Äänestyksen he toimittavat tavallisesti salaisena, minkä ohessa he herättääkseen epäillyksiä ja hämätäkseen kysymystä antavat jokaiselle työläiselle kaksi äänestyslippua, kuten oli laita Lancashiressä: 1) "Oletko työn lopettamisen puolesta protestina työnantajan työpäivää ja työehtosopimuksen muuttamista koskevaa päätöstä vastaan" ja 2) "Oletko ammattiliittojohtajien neuvottelujen puolesta työnantajan kanssa?" He toivovat tällä tavalla saavansa äänestyksessä enemmistön lakkoa vastaan, mikä heille esim. Ranskassa kaivostyöläislakon valmistelujen aikana helmikuussa 1932 onnistuikin. Meidän toveriemme tehtävä sellaisissa tapauksissa on ei suinkaan boikotteerata äänestystä, kuten oli laita tässä tapauksessa, vaan käyttää äänestystä vallankumouksellisena aseena ja keinona sosialifasistien paljastamiseksi joukkojen silmissä.

Toinen luonteenomainen esimerkki sosialifasistien todellisesta kannasta suurlakkoon on Lodsin kutomatyöläislakko, joka puhkesi työehtosopimuksen merkityksettömäksi julistamisen johdosta. Sen kautta, että VAO oli lakon valmistelussa ottanut oikean suunnan — osittaislakoista suurlakkoon — oli reformisteilta alusta alkaen riistetty mahdollisuus käyttää mielitunnustaan: "Odottakaa suurlakkoa", ja he olivat pakotettuja suureen aktiivisuuteen manöveeraauksessaan. He asettuivat ennen kaikkea sovinnollisiksi VAO:ta kohtaan, puhuivat hyväksyvässä äänilajissa VAO:n työehtosopimuksen puolustamista koske-

vasta julistuksesta. Mutta sitten he käyttivät tätä samaa tunnusta työntääkseen taka-alalle tunnuksen, joka kutsui taisteluun palkanalennusta vastaan, tällä tavalla kääntääkseen työläisten huomion pääkysymyksestä. He pyrkivät edelleen kaikin tavoin siirtämään lakon julistamisen, he spekuleerasivat pakkovälitystuomiolla ja sillä, että hallitus julkaisee asetuksen, jossa lakot kielletään. Tässä tarkoituksessa he yrittivät kohdistaa työläisten huomion muihin kysymyksiin, kuten esim. Lodsissa kokoontuvan reformistisen ammattiliittokongressin edustajain vaaleihin. Tämän kongressin piti ratkaista kysymys lakosta, mutta tässä kongressissa, johon vallankumouksellisten työläisten edustajia ei päästetty, he siirsivät jälleen, vaikkakin vaivoin, ratkaisun lakosta päätöslauselmalla, jonka mukaan ensin oli käytettävä työnantajia vastaan kaikkia muita pakotuskeinoja, varsinkin neuvotteluja. Kaksi päivää myöhemmin PPS:n johtajat tarttuivat eräässä työläiskonferenssissa uuteen manööveriin: he täyttivät konferenssin työjärjestyksen joukolla vähämerkityksellisiä kysymyksiä ja asettivat kysymyksen suurlakosta viimeiseksi, mikä aiheutti myrskyisen vastalauseen läsnäolijain taholta. Reformistijohtajat kutsuivat paikalle poliisin ja sen jälkeen, kun sali oli puhdistettu, mikä aiheutti uhreja ja vangitsemisia, he hyväksyivät 40 jälellejääneen edustajan kanssa päätöslauselman, jossa ratkaisu lakosta siirrettiin komissionin päätettäväksi. Kun suurlakko kaikista manöövereistä huolimatta julistettiin ja valittiin lakkojohto, reformistijohtajat julistivat, etteivät he ole missään vastuussa lakosta.

Me siis näemme, että sosialifasistit, samalla kun he vaativat työläisiä suurlakkoon, tekevät kaikkensa estääkseen suurlakon siellä, missä se todella on kypsymässä.

Sosialifasistit, jotka manöveeraavat suurlakon tunnuksella, käyttävät sitä myöskin työläisten taistelumielialan purkamiseen siellä, missä se uhkaa puhjeta suuriksi taloudellisiksi taisteluiksi. He järjestävät sellaisissa tapauksissa yksipäiväisiä vastalausesuurlakkoja, koska he siten toivovat voivansa estää todellisen joukkotaistelun kehittymisen. Niin reformistit järjestivät Puolassa maatyöläisten yksipäiväisen suurlakon huhtikuun 18 päivänä estääkseen osittaistaistelujen edelleenkehittymisen VAO:n johdolla ja niiden muuttumisen joukkolakoiksi, kaivaakseen maan VAO:n vaikutuksen alta joukkoihin ja purkaakseen työläisten taistelumielialan. Kysymyksessäolevassa tapauksessa VAO:n tehtävä olisi ollut tämän sosialifasistien "vasemmistolaisen" manööverin paljastaminen ja konkreettisten taloudellisten vaatimusten asettaminen, mutta VAO ei ymmärtänyt tätä ja niin tuli muutaman päivän kuluttua välitystuomio, joka huomattavasti alensi palkkoja ja huononsi työehtoja. Puolan maaliskuun 16 päivän 1-päiväisen suurlakon, joka kommunistisen puolueen vaikutuksesta muodostui mahtavaksi poliittiseksi mielenosoitukseksi fasismia ja sotaa vastaan, proletariaatin diktatuurin puolesta, reformistit niinikään julistivat murtaakseen työläisten taistelumielialan. Tämä on suurlakon "vasemmistolaisen" tunnuksen todellinen rooli, joka tunnus ikävä kyllä on tartuttanut joitakin tovereitammekin sosialifasismin vaikutukselle.

Säilyttääkseen auktoriteettinsa sosialidemokraatit eivät säästä "vasemmistolaisia" tunnuksia. Tshekko-Slovakiassa he viimeisen kaivostyöläislakon aikana asettivat demagoogisesti kaivosteollisuuden kansallistuttamisen tunnuksen ja yrittivät saada työläiset jälleen ryhtymään työhön ja odottamaan, kunnes he ovat tä-

män toimenpiteen parlamentin avulla toteuttaneet. Samanlaista tunnusta käyttivät sosialidemokraatit viimeisinä päivinä Belgiassa estääkseen Borinage-alueen kaivostyöläislakon.

Heidän kannanottonsa lakkojohtoihin on tunnusomainen. Kun sosialifasistit aikaisemmin aina esiintyivät kiivaasti lakkojohtoja vastaan, on heidän taktiikkansa tänään lakkojohtoja kohtaan muuttunut sen johdosta, että tämä muoto on tullut hyvin kansanomaiseksi ja on levinnyt joukkojen keskuudessa. Esimerkiksi Dombrova-Krakaun kivihiilialueen kaivostyöläisten lakossa he eivät vain olleet taistelematta tätä tunnusta vastaan, vaan he suorastaan lähettivät pamppunsa lakkojohtoihin, joita he käyttivät mahdollisuutena taistelurintaman hajoittamiseen ja lakon murtamiseen. On huolellisesti seurattava sosialifasististen johtajien muuttunutta taktiikkaa, paljastettava heidän osansa ja heitettävä heidät ulos lakkojohdoista.

Kun yhteenotossa poliisin kanssa Dombrovassa kommunistisen puolueen ja VAO:n huomattavia johtajia tapettiin, PPS julkaisi pääänenkannattajansa ensi sivulla negrologin mainitsematta sanallakaan heidän kuuluvaisuuttaan kommunistiseen puolueeseen, koettaen esittää heidät yksinkertaisesti rehellisinä työläisinä, jotka ovat taistelussa kaatuneet, siten osoittaakseen kiintymystään työväenluokkaan.

Sosialifasistit käyttävät myöskin välityskomissioneja pitääkseen niissä "vasemmistolaisia" puheita ja painostaakseen itseään työväenluokan puolustajina. Heidän puheensa välityslaitoksen lujittamisesta ja laajentamisesta proletariaatin suojelemisen etujen nimessä ja taistelua varten työnantajia vastaan on työläisten pettämistä, koska välityskomissionit heidän käsissään ovat olemukseltaan lakkoliikkeen estämisen ja rajoittamisen välikappaleita. Työriitojen ratkaisemisen menettelytapa välitystuomiolla ilman lakkoa on sosialifasistien eräs tärkeimpiä manöoverejä proletariaatin taloudellisen taistelun alalla. Suurinta aktiivisuutta tässä osoittavat Saksan sosialidemokraatit, joiden esimerkit kuitenkin ovat tyypillisiä muissakin maissa. Välityslaitoksen edelleen kehittäminen ja sen "hienostaminen" on heidän pyrkimystensä pysyväinen päämäärä ja konferenssineuvottelujen kohde. "Me emme tosin ole kirjaimellisen laintulkinnan kannattajia, vaan sosiaalisen laintulkinnan kannattajia, mutta voimassaolevien lakien ja työehtosopimusten pohjalla", sanoi Nörpel, Saksan yleisen ammattiliiton sihteeri Saksan 14 ammattiliittokonferensissa, joka oli Frankfurt am Mainissa syyskuussa 1931. Kun hän alkoi puhua välityslaitoksen merkityksestä työväenluokalle, hän selitti: "Ne (välitysoikeudet) ovat nykyisenä vaikeana aikana vielä enemmän kuin aikaisemmin tulleet rauhoittavaksi navaksi".

Mitä tämä "rauhoittava napa" työläisille merkitsee, se näkyy siitä, että useimmissa tapauksissa välityskomissionin välitystuomion seurauksena on palkanalennus. Puolassa sosialifasistit, jotka "hienostavat" välitystuomiolaitosta, yrittävät lisätä instanssien lukumäärää viivyttääkseen työriitojen ratkaisua ja purkaakseen jännitystä ilmassa. Esimerkkinä voidaan mainita ylimääräisen keskuskomissionin koollekutsuminen maatyöläisten huhtikuun työriidan aikana.

Huolimatta kaikista manöövereistä sosialifasistien on kuitenkin joukkojen painostuksesta usein pakko julistaa lakkoja ja asettua niiden johtoon, mutta he tekevät sen siten ja siinä tarkoituksessa, että niin pian kuin mahdollista voisivat murtaa ja likvidoida lakon. Kun he asettuvat lakon johtoon, he tekevät sen teila-

takseen lakon. Dombrova-Krakaun kivihiilialueen kaivoslakon, jonka reformistit julistivat, mutta jossa huomattavassa määrässä tuntui kommunistisen puolueen ja VAO:n vaikutus, sosialifasistit murtivat järjestämänsä ja johtamansa lakonrikkuriuden avulla. Julistettuaan Puolan maaliskuun 16 päivän suurlakon, he heti rajoittivat sitä jättämällä lakon ulkopuolelle joukon työläisryhmiä ja juuri valtion ja kunnan virastojen ja laitosten työläiset, minkä kautta Puolan proletariaatin vallankumouksellisen esiintymisen tehoa heikennettiin. Joukkojen taistelumielialan vaikutuksesta reformistien täytyi Ranskassa julistaa Foueresin nahkatyöläisten lakko, joka vielä tänään jatkuu, ja asettua sen johtoon. Tämä lakko kuvaa sitä taktiikkaa, jota sosialifasistit heidän johdossaan olevissa lakoissa käyttävät. He antoivat Foueresin nahkatyöläisten odottaa passiivisina viisi kuukautta työnantajan kanssa käytävien neuvottelujen tuloksia, kunnes yhtenäisyysliitto johti työläiset kadulle mielenosoituksiin ja muihin vallankumouksellisiin esiintymisiin.

Vallankumoukselliset esiintymiset eivät kuulu sosialifasistien suunnitelmiin, sentähden he työskentelevät yhdessä poliisin kanssa niiden murskaamiseksi. Tämä on heille helpompaa varsinkin siellä, missä heillä on enemmistö kunnanvaltuustoissa. Niinpä Liennen kutomatyöläisten lakon aikana "sosialistinen" maistraatti julisti piiritystilan myrskyisän, barrikaaditaisteluihin johtaneen mielenosoituksen jälkeen. Zürichin viranomaiset, joiden johdossa on sosialidemokraatteja, vastasivat niinikään mitä raaimmalla terrorilla työläisten vallankumouksellisiin esiintymisiin äsken päättyneen monttöörien ja putkityöläisten lakon aikana. Kuten *Neue Züricher Zeitung* kesäkuun 30 p:nä kertoo, selittivät sosialidemokraatit kaupungin neuvostossa, että kaupungin hallitus tulee vastedeskin ylläpitämään järjestystä kaikin käytettävissä olevin keinoin ja tulee sitä varten huolehtimaan poliisin paremmasta aseistuksesta.

Puolassa PPS:n johtajat asettuvat usein yhteyteen työpaikoissa olevien poliisiosastojen kanssa. Työväestön vallankumouksellisten esiintymisten sattuessa he heti pyytävät poliisin apua ja poliisi palauttaa kiväärein ja pommein "järjestyksen" lakkolaisten keskuuteen. Petrokov *Hortensia* — tehtaan lakon aikana, Dombrova-Krakaun kivihiilialue, Lods, Varsova ja muut kaupungit ovat viime aikoina olleet useamman kuin yhden kerran veristen, sosialifasistien kutsuman poliisin kanssa sattuneiden yhteenottojen näyttämönä.

Belgiassa taistelevat sosialifasistien aseistetut joukot kaduilla lakkolaisia vastaan ja hajoittavat työläisten mielenosoituksia.

Pyrkien likvidoimaan lakon niin pian kuin mahdollista sosialifasistit käyvät kulissien takana neuvotteluja työnantajan kanssa, hyväksyvät palkanalennuksen ja salaavat näiden neuvottelujen sisällön ei vain työläisiltä, vaan usein myöskin toimitsijoilta.

He esiintyvät avoimesti lakonrikkureina vaatimalla puolueensa jäseniä lakonrikkuriuteen ja järjestämällä erikoisia osastoja lakkojen murtamiseksi. Zürichin monttöörilakon aikana reformistinen metallityöläisten liitto ei kaihtanut työttömien kutsumista Sveitsin muilta paikkakunnilta Zürichiin työhön. He yrittävät samalla terrorisoida lakkolaisia kieltämällä enemmän aineellisen avustuksen, kuten oli laita esim. Hollannissa Trentin kutomatyöläisten lakossa ja Viennessä. Belgialaiset reformistit yrittivät aivan samalla tavalla tätä menettelytapaa käyttämällä hajoittaa lakossa olevien kaivostyöläisten taistelurivit.

Sosialifasistit tekevät yhdessä työnantajien kanssa kaikkensa työläisten taistelurintaman murskaamiseksi, eivätkä kavahda edes Venäjän tsarismin mielikeinoa, kansallisen vihan lietsomista eri työläisryhmien välillä. Reformistijohtajat Ranskassa yrittivät siten kylvää vihamielisyyttä ranskalaisten ja belgialaisten työläisten välille kutomatyöläislakossa 1931 lopussa, samalla kun belgialaiset johtajat puolestaan tekivät samaa Belgiassa.

Näiden työväenluokan "puolustajien" koko käytännöllinen toiminta ja taktiikka osoittaa täten "vasemmistolaisista" manöövereistä huolimatta riittävän selvästi heidän petoksensa ja todellisen suhtautumisensa lakkoihin. Sosialifasistien leppymätön luokkatietoinen paljastaminen porvariston yhteiskunnalliseksi päätueksi ja sen agenteiksi työväenluokan leirissä ja varsinkin heidän "vasemmistolaisten" manööveriensa paljastaminen taistelun aikana ja päättyessä on eräs proletariaatin taloudellisen ja poliittisen taistelun perustehtäviä. Mitä mutkikaampia ja kierompia nämä heidän manööverinsä ovat, sitä kiinteämmin ja vahvemmin täytyy työläisten vallankumouksellisen yhteisrintaman olla, sillä se on paras taistelumenettelytapa ja varmin keino reformistijohtajien petoksellisen taktiikan voittamiseen.

SAKSAN FASISTIEN (KANSALLISSOSIALISTIEN) TAKTIIKKA JA MANÖÖVERIT

Fasistit yrittävät ennen kaikkea tukahduttaa lakkoliikkeen. Niissä maissa kuitenkin, joissa heillä ei ole valta käsissään, mutta joissa he ovat asettaneet valtiovallan valtaamisen päämääräkseen, kuten esim. Saksassa, heidän täytyy luovia ja ryhtyä lakkoihin nähden erilaisiin manöövereihin ja temppuihin laajentaakseen vaikutustaan työväenluokan joidenkin piirien keskuudessa. Tässä suhteessa on Saksan kansallissosialistien taktiikka selvimpänä ja opettavimpana esimerkkinä.

Saksan kansallissosialistit ovat luonnollisesti ja ehdottomasti jokaista lakkoa vastaan. Hallitusmuotoehdotuksessa, jonka Hitler vuonna 1932 on laatinut, sanotaan pykälässä 13: "Sulusta ja työn lopettamisesta rangaistaan kuolemalla. Sama rangaistus kohtaa jokaista, joka siihen vaatii, neuvoo tai koettaa vietellä".

Mutta samalla, kun he ovat lakkoja vastaan, he kuitenkin, saavuttaakseen kannatusta työväestön keskuudessa ja erottaakseen heidät sosialidemokraateista ja kommunisteista, määrittelevät kantansa lakkokysymykseen ja jopa järjestävät ajoittain paraatilakkoja proletariaatin luokkatietoisuuden sumentamiseksi.

Kansallissosialistit, jotka määrittelevät kantansa lakkoihin ja jakavat lakot oikeutettuihin ja epäoikeutettuihin, sekottavat tarkoituksellisesti kysymyksen, samalla kun ne todellisuudessa antavat työnantajille ja poliisille suoranaista apua ja tukea lakkoliikkeen kukistamiseksi. Eräs heidän johtajansa, Derbowen, antoi Essenin kaivostyöläislakon aikana lokakuussa päiväkäskyn, jossa sanottiin: "Puolueen on oltava valmiina asettumaan tarpeen vaatiessa poliisin käytettäväksi taistelussa lakkoilevia kaivostyöläisiä vastaan."

Lakonrikkurius. Kansallissosialistit käyttävät työnantajia auttaakseen laajassa mitassa lakonrikkuriutta, jonka he usein yrittävät teoreettisestikin tehdä oikeutetuksi. Niinpä eräs natsien työpaikkajärjestön johtaja Pfister selitti eräässä VAO:n koollekutsumassa kokouksessa kantaansa lakonrikkuriuteen seuraavalla tavalla: "Käsitys lakonrikkuriudesta on kommunistien ja kansallissosialistien kesken täysin erilainen.

Eihän toki voida väittää, että se, joka ei ole osallistunut lakkoon, ei siis työskennellyt työpaikassa ennen lakon puhkeamista, olisi lakonrikkuri, jos hän lakon aikana ryhtyy työhön." Lakonrikkuriuden järjestämisessä kansallissosialistit tavallisesti vetävät mukaan puoluejäsenensä ja näiden järjestämät työläiset hankkiakseen heille työtä ja lujittaakseen asemiaan työpaikassa. Kansallissosialistien kirjapainossa Welzelissä (Saksissa) olleessa aputyöläisten lakossa he esim. lähettivät työpaikkajärjestön nimessä käskyjä ohjeella heti ilmoittautua työhön kysymyksessä olevaan kirjapainoon. *Rote Fahnen* mukaan kieltäytyi eräs paikkakunnalle matkustanut työläisnainen, saatuaan tietää asian oikean laidan, ryhtymästä lakonrikkuriksi ja antoi hänelle lähetetyn kehoituksen lakkovahdille.

Samalla kun natsit siis kaikin voimin yrittävät kukistaa lakkoliikkeen ja antavat siinä apua työnantajille ja poliisille, he toiseltapuolen koettavat näytellä proletariaatin puolustajan, jopa lakkojen järjestäjän osaa puolustaakseen nimeään "työväen" puolueena ja voittaakseen vaikutusta työväenluokan keskuudessa. He luovat kokonaisen työpaikkaryhmien verkoston, jotta, kuten he lausuvat, "kansallissosialistien propaganda löytäisi tiensä tehtaiden ja konttorien viimeiseenkin nurkkaan.» (*Anriff*, 9. VI. 1932).

Natsien työn luonteesta ja tehtävistä työpaikoissa antaa eräs natsien salainen kiertokirje täyden selvyyden. Tämä kiertokirje sisältää esim. seuraavan kohdan:

1. Työnantajia ei ole arvosteltava, elleivät he ole juutalaisia. Arvosteltava vain kun se on väistämätöntä (työläisten mielialan takia), sellaisissa tapauksissa säästeliäästi.
2. Lakkojen julistamista vastaan on asetuttava.
3. Marxilaisten toimitsijain nimet ja osotteet on otettava selville, heidät on valokuvattava jne.

Tämä todistaa, että heidän työpaikkaryhmiensä tehtäviin kuuluu ennen kaikkea ja kokonaan työnantajien avustaminen työläisiä vastaan.

Vielä suurempaa demagogiaa kansallissosialistit harjoittavat lakoissa, joiden järjestämisen he usein katsovat välttämättömäksi todellisen osansa peittämiseksi. He julistavat lakkoja säännöllisesti pientyöpaikoissa ja merkityksettömillä teollisuusaloilla, mutta jokainen näistä lakoista on paraati, jota he lehdistössään komeasti mainostavat. Kaikissa sanomalehdissä ja aikakauslehdissä julkaistaan sellaisissa tapauksissa kuvaus lakosta demagoogisin päällekirjoituksin, julistuksia annetaan, kuvia lakkovahdeista, jotka seisovat tehtaan porteilla jne. Aikakauslehti *Arbeitertum* esim. kertoi lakosta *Badenian* konetehtaassa Badenissa ja julkaisi julistuksen, joka oli ollut Badenin kansallissosialistien äänenkannattajassa:

"HUOMIO!" "LAKKO!"

Badenian konetehtaassa Weinheimissa on puhjennut kaavurien lakko suurien palkkaerimielisyyksien takia. Kansallissosialistien työpaikkasolun jäsenet! Yksi kaikkien, kaikki yhden puolesta. Tukekaa lakossa olevia puoluetovereitanne... Käykää lakkoa NSBO:n (kansallissosialistisen työpaikkasolujärjestön) johdolla palkanalennusta ja kansan riistämistä vastaan!" (**Arbeitertum** 1. III. 1932.).

Völkische Beobachter kertoo toisesta paraatilakosta, nim. Berlinin makkaratyöläisten lakosta. "Makkaratyöläiset tarttuivat voitonnälkäistä työnantajistoa vastaan lakon terävään aseeseen. Näitä tosiasioita vastaan särkyy vastustajiemme raivoisa agitatio kuin lasi" — kirjoittaa artikkelintekijä. Loistavin värein hän kuvaa makkaratyöläisten yksimielisyyttä lakossa 15-prosenttista palkanalennusta vastaan. Lakkovah-

dit seisovat hänen kertomuksensa mukaan väsymättöminä tehtaan portilla, naispuoliset puolueenjäsenet työskentelevät lakkolaisia varten erikoisesti perustetuissa keittiöissä, iltaisin järjestetään työläisten hyväksi keräyksiä jne. On kuvaavaa, että natsit ovat käyttäneet tätä lakkoa hyökkäyksiin sosialidemokratiaa vastaan vetääkseen puolelleen sosialidemokraattisia työläisiä.

Völkische Beobachter kirjoitti:

> "Juuri reformistiset ammatilliset järjestöt voivat nähdä tässä lakossa esimerkin siitä, mitä merkitsee ei suulla, vaan teoin ja uhrautuvaisuudella toimia niiden hyväksi, joiden pitäisi olla nyt hallitsevan kapitalismin riistoesineen". (**Völkische Beobachter** 4. VI. 1932).

Niissä tapauksissa, missä kielto lakkoon osallistumista vastaan olisi merkinnyt joukkoeron vaaraa puolueesta, kansallissosialistit tukivat sellaisiakin lakkoja, jotka punaiset liitot tai VAO oli järjestänyt. Tämä heidän kuitenkin on täytynyt porvaristolle selittää. Niinpä Hitlerin täytyi, kun natsi-järjestöihin kuuluvat työläiset johtajiensa vaatimusta seuraten osallistuivat 2000 miehen voimalla Berlinin metallityöläislakkoon 1932, ei vain pyytää anteeksi työnantajilta selittämällä, että tämän manööverin tarkoituksena oli estää työläisten siirtyminen sosialidemokratiaan, vaan julkaista kokonainen artikkeli puolustuksekseen...

Kun tämän vuoden alussa Münchenissä rakennustyöläiset punaisen liiton johdolla ryhtyivät lakkoon, johon noin 1000 työläistä osallistui, eivät tätä lakkoa lujan yhteisrintaman takia hyväksyneet vain sosialidemokraatit, vaan se sai tukea myöskin kansallissosialisteilta, jotka käyttivät sitä, kuten tavallista, demagoogisiin tarkoituksiin. *Völkische Beobachter* kirjoitti tästä lakosta:

> "Jos mikään lakko on oikeutettu, niin tämä lakko on. Puolustaessaan itseään tätä tavatonta hyökkäystä vastaan työtätekevien kansantoverien tulo- ja sen kautta elinehtoja vastaan, saavat puolustautuvat kansantoverit jokaisen kunniallisen ihmisen hyväksymisen ja tuen." (**Völkische Beobachter** 14. V; 1932).

Tätä kansallissosialistien vertaansa vailla olevaa demagogiaa vastaan Münchenissä on heidän lakonrikkuriutensa Leipzigissä. Samalla kun he Baijerissa vaativat tukemaan rakennustyöläisten lakkoa, he järjestävät Saksenin rakennustyöläisten lakossa lakonrikkuriutta julkaisemalla lehdessään *Leipziger Tageszeitung* lakon alettua seuraavan työnantajien kuulutuksen:

> "Työnhaluiset muurarit, kirvesmiehet ja aputyöläiset saavat heti työtä. Ilmoittauduttava Leipzigin rakennustyönantajain liiton jäsenten luona." (**Leipziger Tageszeitung** 4. V. 1932.).

Kansallissosialistit osallistuivat myöskin rakennustyöläisten lakkoon Seidenbachtalin rakennustyömaalla, jonka lakon VAO järjesti, saaden natsityöläiset päivittäin 1.52 markan avustuksen. Aikakauslehti *Arbeitertum*, joka ylistää heidän yksimielisyyttään, kirjoittaa lopuksi:

> "Meidän päättävä esiintymisemme on jättänyt marxilaisen työväestön keskuuteen pysyväisen vaikutuksen, niin että NSBO-työmme ei voi jäädä ilman tuloksia." (**Arbeitertum** 9, 1932).

Kansallissosialistien demagogia menee niin pitkälle, että he tekivät Württenbergin maapäivillä kyselyn poliisin menettelystä työläisiä vastaan, poliisi kun hajoitti Eitingen-Tutlingenin rautatierakennuksella lakkoilevat työläiset.

Mutta vielä suurempaa demagogiaa he harjoittavat siellä, missä kansallinen momentti näyttelee osaa. Saksan hakaristiläiset tukivat aktiivisesti Tshekko-Slovakian kaivostyöläisten lakkoa, mikä johtui heidän suhtautumisestaan kansalliseen vähemmistöliikkeeseen valtiovaltaa vastaan. Tässä he kuitenkin yrittivät

työntää taistelun työnantajia vastaan taka-alalle tehostamalla taistetelua valtiota vastaan, mutta kommunistit paljastivat heidät ajoissa. Saksan fasistisella kaivostyöläisliitolla oli, vastakohtana tshekkiläisille fasisteille, ei vain edustajansa keskuslakkojohdossa, vaan se osallistui myöskin joukkojen painostuksesta tosiasiallisesti lakon käymiseen ja johtoon. Fasistinen edustaja lakkojohdossa, liiton sihteeri Proske, selitti demagoogisesti yhtenäisyyskonferenssissa maaliskuun 27 päivänä, että hän, samoinkuin hänen liittonsa ja puolueensa, on kokonaan lakkolaisten puolella ja että liiton koko koneisto asetetaan lakon laajentamisen ja sen johtamisen palvelukseen. Konferenssissa huhtikuun 5 päivänä toisti hän vielä suuremmalla demagogialla: "Tänään minä uudistan vakuutuksen olla kanssanne, voittaa kanssanne ja kuolla kanssanne". Vasta välittömästi ennen lakon murtamista natsien taktiikka muuttui ja he liittoutuivat täydellisesti tshekkiläisten fasistien ja reformistien kanssa kaivostyöläislakkoa vastaan.

Kun kansallissosialistien järjestöihin kuuluvat työläiset ovat rehellisesti lakoissa mukana, ovat lakot johtajille vain paraateja, joiden avulla he salaavat todellisen osansa ja samalla yrittävät eroittaa työläisiä sosialidemokraateista ja kommunisteista. Työväenluokan "suojelijan" ja lakonjärjestäjän naamion taakse kätkeytyy luokkavihollisen kasvot, työväenluokan verivihollisen, joka on valmis kaikin keinoin kukistamaan taistelevan proletariaatin aina fyysilliseen tuhoamiseen ja joukkomurhiin saakka. On jatkuvasti, jokapäiväisessä työssä paljastettava työläisille kansallissosialistien koko demagogia.

Saksan työväenluokan täytyy asettaa fasistien taantumuksellista taktiikkaa vastaan yhtenäinen fasisminvastainen rintama kommunistisen puolueen johdolla ja poliittinen joukkolakko tärkeimpänä taistelukeinona fasismia vastaan.

Kapitalististen maiden proletariaatti käy luokkavihollisen lukuisten manööverien ympäröimänä sankarillista taisteluaan taloudellisen asemansa parantamiseksi ja sosialismin puolesta äärimmäisen vaikeissa olosuhteissa. Mutta kaikesta huolimatta se tulee selviytymään tästä taistelusta vallankumouksellisella kommunistisella johdolla ja yhteisrintaman perustalla voittajana ja kulkemaan suljetuin rivein maailman Lokakuun tietä.

U. RUHANEN

Työtätekevä nuoriso puolueemme johtamana taistelussa sosialismin voiton puolesta

(Jatkoa)

Näin alkoi formeerautua sosialistinen työläisnuorison liitto Pietarissa. Bolshevikkien puolue kiinnitti tähän suurta huomiota, josta on todisteena puolueen VI edustajakokouksen päätöslauselma, jossa sanotaan, että "vallankumouksen ensipäivistä on monissa Venäjän kaupungeissa ja erikoisesti Pietarissa alkanut laaja työläisnuorison liike tarkoituksella luoda itsenäisiä nuorten työläisten proletaarisia järjestöjä... Proletariaatin puolue ymmärtää sen suuren merkityksen, mikä työläisnuorisolla on työväenliikkeelle kokonaisuudessaan. Tämän vuoksi edustajakokous katsoo välttämättömäksi, että puoluejärjestöt eri paik-

kakunnilla kiinnittäisivät mitä vakavinta huomiota nuorison järjestämiseen... Tällä hetkellä, jolloin työväenluokan taistelu siirtyy välittömän taistelun asteelle sosialismista, pitää edustajakokous työläisnuorison sosialististen luokkajärjestöjen luomista yhtenä tämän ajankohdan siirtämättömänä tehtävänä ja asettaa puoluejärjestöjen ehdottomaksi tehtäväksi kiinnittää tähän asiaan mahdollisimman suurta huomiota".

Sankarillisesti taisteli työläisnuoriso bolshevikkien johdolla Lokakuun barrikaadeilla ja täytti vastuunalaisen ja kunniallisen tehtävän, jonka Lenin asetti lokakuun 8 päivänä vallanoton strategisessa suunnitelmassaan; hän nimittäin kirjoitti: "On eroitettava kaikkein päättävimmät ainekset (iskujoukkomme, työläisnuoriso sekä myös matruusit) pikku osastoiksi, joiden tehtäväksi jää vallata tärkeimmät paikat ja olla mukana kaikkialla kaikissa tärkeissä sotatoiminnoissa".

Loka-marraskuun vaihteessa v. 1918 kokoontuu yleisvenäläinen työläis- ja talonpoikaisnuorison liittojen edustajakokous edustaen 22,100 järjestynyttä nuorta työläistä ja talonpoikaa. Tämä edustajakokous perustaa Venäjän kommunistisen nuorisoliiton. Edustajakokouksen päätöslauselma tov. Jaroslavskin tekemän tilanneselostuksen johdosta puhuu selvästi kokouksen poliittisen mielialan puolesta:

"Venäjän vallankumouksellisen nuorison ensimmäinen edustajakokous, kuultuaan selostuksen nykyhetken tilanteesta, ilmaisee täyden solidarisuutensa työläis-talonpoikaisvallalle sen taistelussa kommunismin puolesta. Maailman vastavallankumous, joka nousee etelässä, löytää keskuudessamme täyden vasta-iskun. Koko vallankumouksellisen intomme, koko nuoren voimamme annamme taisteluun sitä vastaan. Meidän äänemme kantautuu kautta koko maan kutsuen lippujensa alle koko maailman vallankumouksellisen nuorison. Lähenee viimeinen ja ratkaiseva taistelu. Ei askeltakaan taakse.

Eläköön nouseva vallankumous!
Eläköön Kolmas Internationale!
Eläköön Neuvostovalta!"

Tämän päätöksen joutui VKNI panemaan heti täytäntöön. Kivääri kädessä joutui nuorisoliitto puolustamaan neuvostojen valtaa. Kansalaissodan aikana VKNI järjesti kolme yleisvenäläistä jäsentensä mobilisointia.

Ensimmäisen huhtikuussa v. 1919 itäiselle rintamalle Koltshakkia vastaan.

Toisen lokakuussa v. 1919 eteläiselle rintamalle Denikiniä vastaan.

Kolmannen kesällä v. 1920 Puolan rintamalle.

Että nuorisoliiton osuus neuvostovallan puolustuksessa kansalaissodan aikana kävisi edes osittain selväksi, on vielä lisättävä, että useat järjestöt suorittivat koko järjestönsä mobilisoinnin jokaista jäsentä myöten. Tilannetta kuvaa esim. Pietarin *Junij proletari (Nuori proletaari)* lehden kirjoitus:

"Ensialuksi päätettiin mobilisoida ainoastaan 20 % Venäjän kommunistisen nuorisoliiton Pietarin järjestön jäsenistä, mutta suurempi prosentti osoitti vilpitöntä halua astua puolustamaan neuvostovaltaa tsaarin kenraaleita Koltshakkia ja Mannerheimia vastaan... Kaikki parhaat järjestömme voimat, kaikki liiton aktiivisimmat työntekijät, jotka omasivat vissin kokemuksen liittotyössä, viimein yksinkertaisesti kaikki tietoiset toverit piireistä ovat mobilisoidut puolustamaan vallankumousta. Sormin voi laskea kaikki jälelle jääneet toverit".

Sitäpaitsi ei ollut pientä se työ, jota nuorisoliittolaiset puolueen johdolla tekivät maanalaisissa olosuhteissa sellaisilla alueilla, joissa valta oli valkoisten käsissä.

Laajaksi ja mahdottomaksi kävisi koko nuorisoliiton historian esittäminen yhdessä kirjoituksessa, senvuoksi pysähdymmekin lyhyesti vain

pariin kysymykseen NLKNL:n myöhempien vaiheiden esittämisessä.

Ei ole pieneksi arvioitava nuorisoliiton taistelumerkitystä puolueen päälinjan puolesta. Liittomme on olemassaolonsa aikana joutunut puolueen reservinä taistelemaan monenkarvaisia opportunisteja vastaan ja on se päättävästi kulkenut puolueen johdolla vallankumouksen vaikeimmatkin vaiheet. Nuorisoliitto löi keskuudestaan v. 1920 n.s. dunajevilaisen opposition. Tämä Dunajevskin johtama ryhmä edusti n.s. nuorisosyndikalismia ja yritti asettaa nuorisoliiton puoluetta vastaan. NLKNL käsittäen, että proletariaatilla on ainoastaan yksi johtava puolue — kommunistinen puolue — jonka apuna kaikki muut joukkojärjestöt ovat (siis nuorisoliittokin), iski alas ja likvidoi riveistään tällaiset mielialat. Ei kyennyt myöskään Sinovjevin johtama oppositio johtamaan nuorisoliittoa harhaan, vaikka yrittikin saada jalansijaa NLKNL:n johtavassa s.o. Leningradin järjestössä.

Kaikki puolueessa syntyneet pikkuporvarilliset ja puoluevastaiset mielialat ja virtaukset ovat kohdistaneet huomionsa myöskin nuorisoliittoon, niiden agentit ovat yrittäneet horjuttaa NKP(b):n johdolla toimivan NLKNL:n yhtenäisyyttä. Niinpä laajan sosialistisen hyökkäyksen kaudella elävöitynyt oikeisto-opportunismi kohdisti hajoitustyönsä myöskin NLKNL:n riveihin. Nuorisoliiton riveissä esiintyivät Minojev, Butirkin ym puhuen kriisistä NLKNL:n riveissä ja nuorisoliittotyön rappeutumisesta. Tämä samaan aikaan, kun nuorisoliitto oli kääntänyt huomionsa tuotantoon, kun NLKNL alotti puolueen johdolla sosialistisen kilpailun, kun NLKNL:stä alkoi muodostua monimiljoonainen järjestö. Leniniläinen nuorisoliitto näytti työllään Minojevin opportunistisuuden ja eroitti riveistään yllämainitut likvidaattorit.

Oikeisto-"vasemmisto"-blokin edustajat Shatski, Lominadze ym entisinä nuorisoliikkeen toimitsijoina aikoivat "auktoriteetillaan" johdattaa nuorisoliittolaiset epäilemään puolueen KK:n linjaa heittäen tunnuksen "epäile kaikkea", hokien keskusteluvapautta NLKNL:n riveissä ym, mutta saaden bolshevistisen vastaiskun ja tuntien yhtenäisen muurin vastassaan. Shatskilta ja toisilta otti NLKNL kunnianuorisoliittolaisen nimen, osoittaen tällä, ettei nuorisoliittolaisen nimeä voi kantaa ihminen, joka vehkeilee NKP(b):n linjaa, proletariaatin taistelua vastaan. NLKNL taistellessaan puolueen päälinjan puolesta on täten karaissut jäsenistöään kestämään ne tehtävät, jotka proletariaatin edessä ovat, ja kohottanut jäsenistönsä marxilais-leniniläistä tietoisuutta.

NLKNL:n taistelu puolueen päälinjan puolesta on ollut työskentelyä tämän päälinjan toteuttamiseksi. Sosialistisen kilpailun iskujoukkona teollisuudessa, maatalouden uudestijärjestämisessä ja "saavuttaa ja sivuuttaa" prikaatien muodostamisessa on nuorisoliitto kulkenut puolueen johdolla työtätekevien etujoukossa, josta taistelusta voimme esittää maailmanhistoriassa ennenkuulumattomia saavutuksia.

Jos esim. v. 1928 tuotannon merkitsemme 100 %, niin saamme maalisk. v. 1932 seuraavat numerot:

Neuvostoliiton tuotanto	218½%
Pohj. Amerikan Yhdysvallat . .	62%
Saksa	55%
Ranska	77%
Puola	50%

Ainoa maa, jossa tuotanto nousee kriisin tärisyttäessä kapitalistista maailmaa, on sosialismia rakentava Neuvostoliitto. Tämä vaikuttaa välittömästi nuorison elämään. Kun Neuvostoliitossa on sosialismin voittokulun saavutuksena merkittävä työttömyyden likvidoiminen, niin sa-

maan aikaan on Amerikassa 4 miljoonaa nuorta työläistä työttömänä, Saksassa 1½ miljoonaa, Englannissa 400,000, Tshekko-Slovakiassa 1/4 nuorisosta työttömänä.

Ennenkuulumattoman nousun voimme merkitä myöskin kulttuurisen rakennustyön alalla.

Nykyään (v. 1932) on Neuvostoliitossa takapajuisimmatkin alueet mukaan luettuna lukutaidottomuus ainoastaan 12 % ja useat kaupungit ja alueet ovat likvidoineet lukutaidottomuuden täydellisesti.

Nuorisoliiton perustamissa tehdasammattikouluissa opiskelee v. 1932 1½ miljoonaa oppilasta. Tämä on sitä huolenpitoa nuorisosta, jonka tuntee ainoastaan sosialismia rakentava maa.

Neuvostoliitto on etumainen maa keski- ja korkeakouluissa opiskelevan nuorison lukumäärän puolesta. Amerikan keski- ja korkeakouluissa opiskelee 827 tuhatta henkeä, meillä 1200 tuhatta henkeä.

Kun v. 1918 VKNL:n ensimmäisen edustajakokouksen aikana oli nuorisoliitossa 22 tuhatta jäsentä, niin voimme tällä hetkellä merkitä sen kasvun 5-miljoonaiseksi järjestöksi.

Leniniläinen nuorisoliitto on olemassaolonsa ajalla antanut 756 tuhatta nuorisoliittolaista puolueeseen.

Tällaista konkreettisten tosiasioiden luetteloa voisi jatkaa hyvin pitkälle ja kaikki ne ovat todisteena siitä, että Punaisen Lipun kunniamerkillä palkittu NLKNL on proletariaatin diktatuurin 15-vuotisen olemassaolon aikana puolustanut, vahvistanut tätä diktatuuria ja rakentanut sosialismia puolueen johdolla yhtenä aktiivisimpana joukkojärjestönä ja että juuri tämän tuloksena on, että sosialismin kasvun kanssa rinnan on työläis- ja talonpoikaisnuorison taloudellinen ja kulttuurinen asema ja oikeudet kohonneet niin korkealle, etteivät ne koskaan sillä tasolla voi kapitalistisessa maailmassa olla. Missä muualla voisi esim. työläis- ja talonpoikaisnuoriso tuhantisina joukkoina nousta tieteellisen työn tekijöiksi? Ei missään. Vain proletariaatin diktatuuri on nämä saavutukset taannut.

Lokakuun 15-vuotisjuhlaa vietettiin aikana, jolloin Neuvostoliitto on toisen 5-vuotissuunnitelman kynnyksellä, luokattoman yhteiskunnan kynnyksellä. Tämän maailmanhistoriallisen merkityksen omaavan ohjelman toteuttaminen vaatii voimia, se asettaa myöskin NLKNL:lle suuret ja kunniakkaat tehtävät. "Kapitalististen ainesten ja yleensä luokkien lopullinen likvidointi, niiden syiden täydellinen hävittäminen, jotka synnyttävät luokkaeroavaisuutta ja riistoa, kapitalismin jätteiden hävittäminen taloudesta ja ihmisten tietoisuudesta sekä maan ja koko työtätekevän väestön muuttaminen luokattoman sosialistisen yhteiskunnan tietoisiksi ja aktiivisiksi rakentajiksi"... ja "koko kansantaloutemme rekonstruoinnin loppuun suorittaminen ja uusimman tekniikan mukaisen perustan muodostaminen kansantalouden kaikille aloille" (NKP(b):n XVII konferenssi toisesta 5-vuotissuunnitelmasta), vaativat NLKNL:lta ennenkaikkea, että jokainen sen järjestön jäsen entistä vastuullisemmin osallistutetaan konkreettiseen työhön ja taisteluun tämän ohjelman puolesta, sillä tiedämme, että nimenomaan työskentely ympäristön muuttamiseksi, mutta myöskin ihmisen itsensä, ja siis luokattoman yhteiskunnan aktiivinen rakentaminen tekee ja luo uusia ihmisiä. On tietenkin selvää, että tämä rakentaminen vaatii tuon rakennustyön aseen — marxilais-leniläisen teorian — tuntemusta ja käyttöä ja siksipä tämän teorian

opiskelu onkin irroittamattomasti sidottu NLKNL:n edessäoleviin tehtäviin. Toinen viisivuotissuunnitelma vaatii moninverroin suuremman määrän kaadereita rakennustyön kaikilla aloilla kuin tähän asti, "uusimman tekniikan mukaisen perustan muodostaminen kansantalouden kaikille aloille" vaatii ennenkaikkea tekniikan mitä syvällisempää ja laajempaa omaksumista, kulttuurista työvoimaa ja niinollen hyvin ymmärrettäväksi käy tov. Kosarevin vaatimus NLKNL:n VII:ssä konferenssissa, jossa hän sanoi: "Sosialistisen rakennustyön tehtävät vaativat... että me antaisimme lähivuosina riveistämme sosialismille ei kymmeniä ja satoja tuhansia, vaan kirjaimellisesti miljoonia kulttuurin, tieteen, talouden, politiikan ja tekniikan eri alojen työntekijöitä, antaisimme satoja ja tuhansia parhaita iskureita johtaville paikoille, korkeakouluihin ja teknillisiin korkeakouluihin"... ja edelleen hän sanoi: "on asetettava toisella 5-vuotissuunnitelmalla tehtäväksemme, että jokainen nuorisoliittolainen... omaisi keskisivistyksen..."

Nämä ovat tehtäviä, jotka ovat NLKNL edessä. NLKNL tietoisena siitä, että "kapitalististen ainesten likvidointi on yhteydessä luokkataistelun kärjistymisen kanssa eräillä aloilla"... ja että "luokkavihollisella on ja on vielä kauan oleva agentteja sosialistisen rakennustyön mitä erilaisimmilla aloilla"... ja myös liiton riveissä, tulee bolshevistisen puolueen johdolla taistelemaan kaikenlaista "porvarillisen vaikutuksen ilmenemistä", opportunismia vastaan. Edessäolevien toisen 5-vuotissuunnitelman tehtävien täyttämisessä lenininläisen puolueen johdolla tulee NLKNL:n yhtä varmana, kasvavana ja kehittyvänä kuin tähänkin asti täyttämään paikkansa sosialistisen yhteiskunnan pystyttämiseksi, unohtamatta hetkeksikään sitä tehtävää ja osaa joka sillä on nousevan proletaarisen vallankumouksen iskujoukkona proletariaatin diktatuurin voittoon viemiseksi koko maailmassa.

N. KAROTAM

Ulkolainen pääoma Latviassa ja Virossa ja intervention vaara

(Loppu)

Kaikki tämä merkitsee Latvian ja Viron ulkomaisesta pääomasta riippuvaisuuden lisääntymistä ja niiden saattamista vieläkin aktiivisemmin suoranaisen intervention tielle. Nämä kaksi valtiota epäilemättä ovat niiden ensimmäisten joukossa, jotka intervention aikana hyökkäävät Neuvostoliittoa vastaan. Tämän sanelee niille niiden oma asema, mikä pakoittaa ne lähtemällä intervention tielle riskeeraamaan olemassaolollaan porvarillisina valtioina. Va banque!

Meidän tehtävämme on edelleenkiin jännittää kaikki voimamme viisivuotissuunnitelman täyttämiseksi siten lujittaaksemme maamme puolustusta. Tämän lisäksi meidän täytyy syvemmin kuin tähän saakka ja nopeammin tempoin tutkia niitä liikkeitä, jotka tapahtuvat tarkastelemiemme maiden taloudessa ja politiikassa (samoin muiden reunamaiden), voidaksemme käytännöllisessä työssämme hyväksi käyttää havaintojemme tuloksia.

HUOMAUTUS SUOMENKIELISEEN KÄÄNNÖKSEEN

Tämän kirjoituksen kirjoittamisesta on kulunut likipitäin vuosi. Latvian ja Viron

talouden kehityksen tendenssien yleinen arvio on osoittautunut oikeaksi. Taloudellinen pula jatkui ja edelleenkin syvenee; oikeaksi osoittautui myöskin väitös, että on otettava huomioon ranskalaisen pääoman vaikutuksen voimistuminen Baltianmaissa, vaikka tämä voimistuminen onkin tapahtunut vississä määrin toisissa ehdoissa kuin me oletimme.

Heinäkuussa v. 1931 romahti Saksassa Donat-pankki. Tämä tapaus heijastui hyvin voimakkaasti **Latviassa**, — sulkeutui joitakin saksalaiseen pääomaan lähemmin sidottuja latvialaisia pankkeja, muodostui paniikki, tallettajat hyökkäsivät pankkeihin, lat'in kurssi alkoi laskea, jne. Krediittipulan vaikutuksesta Saksassa, saksalaisen pääoman vaikutus Latviassa tuli lopullisesti kukistetuksi. Latvian finanssi- ja krediittisysteemiä uhkasi täydellinen vararikko. Tällöin tehtiin kiireellisessä järjestyksessä uusi laina Ranskasta ja vain tämän lainan avulla Latvian onnistui tällä kertaa välttää romahdus. Englannin valuuttaromahdus (kultakannasta luopuminen) horjutti suuresti englantilaisen pääoman asemaa Latviassa. Kreugerin konsernin romahdus epäilemättä vaikutti kielteisesti ameriikkalaisen pääoman asemaan Latviassa. Siis, tärkein yhteenveto — me näemme Latviassa ranskalaisen pääoman aseman lujittuvan, mikä merkitsee Latvian vieläkin nopeampaa vetämistä interventioon SNTL:oa vastaan, tämän intervention valmistelun voimistumista Latviassa.

Viroon Saksan heinäkuun romahdus ei vaikuttanut niin voimakkaasti kuin Latviaan. Englannin punnan romahduksella oli Virossa taas hyvin suuri vaikutus, sillä yleistaloudellisen pulan kehitys itse Virossa oli jo valmistanut perustan finanssikriisille (tämä koskee myöskin Latviaa). Virossa meni vararikkoon suuruudeltaan toinen ja tärkeydeltään ehkä ensimmäinen virolainen yksityispankki Scheel & Co Tallinnassa, joka saattoi mukanaan vararikkoon useampia muita krediittilaitoksia. Alkoi pankkitalletusten poisvirtaus jne. Äärimmäisesti voimia jännittäen ja lontoolaisten pankkien avulla Viron porvaristo onnistui siirtämään toistaiseksi finanssi-krediittisysteeminsä romahduksen. Kaikki tämä merkitsi huomattavaa iskua englantilaisen pääoman asemalle Virossa. Samanaikaisesti ranskalainen pääoma alkaa erkoisen voimakkaasti virrata Viroon. Parhaillaan käydään neuvotteluja ranskalaisten kanssa virolaisen maa- ja krediittiyhtymän rahastamisesta suuressa mitassa. Krediittipulan leimahdus myötävaikutti huomattavassa määrin yleisen talouspulan syvenemiseen Virossa. Pula jatkuvasti syvenee. Vuoden 1931 loppuun mennessä kruunun kulta- ja valuuttatae putosi 42 prosenttiin, vuoden 1931 kesällä oli se 59 % (virallinen minimaalinen limiitti — 40 %). Inflation välttämiseksi Viron porvaristo oli pakoitettu ryhtymään Lontoossa kiireellisessä järjestyksessä konverttauskeinotteluun ulkomaisilla sitoumuksillaan, muuttaen ne punnista dollareiksi. Näiden kauppojen avulla onnistui kohottaa kruunun katetta 3—4 %:lla, mutta pitkäksiköhän aikaa? Sillä Viron ulkomaankauppa, huolimatta hallituksen kaikista toimenpiteistä osoittaa viimeisiltä kuukausilta passiivista tasetta (ja koko vuodelta 1931 Viron ulkomaankaupan taseen aktiivi muodostui valko-Viron virallisten tietojen mukaan 10 milj. kruunua). Talouspulan syvenemisen yhteydessä kärjistyvät myöskin luokkaristiriitaisuudet Virossa. Huolimatta ei kauan sitten kärsityistä raskaista tappioista proletariaatti mobilisoi voimia vastahyökkäykseen porvaristoa vastaan

---

KIRJALLISUUSARVOSTELUA

„Suomen työväenluokan ensimmäinen nousu"

Eräitä huomautuksia

VUODEN 1905 vallankumouksen yhteydessä, vuosina 1905—06 Suomessa esiintyneillä vallankumouksellisilla liikehtimisillä on hyvin huomattava sija Suomen proletariaatin luokkataistelujen historiassa. Jo sen kautta saatu välitön kokemus merkitsi voimakasta sysäystä proletariaatin luokkatietoisuuden kehityksessä ja entistä laajempain työläiskerrosten taisteluun herättämisessä. Sitä seuraavina vuosina tapahtuukin hyvin nopea niin ammatillisten kuin valtiollistenkin työväenjärjestöjen aatteellinen ja organisatoorinen lujittuminen. Ei ainoastaan teollisuusproletariaatti liittynyt joukolla niihin, vaan järjestäytyi maalaisproletariaatti ja epävakaa talonpoikaisto, torpparitkin suurin joukoin sosialidemokraattisen työväenliikkeen lipun alle. Mutta vielä suurempi olisi silloisten taistelujen merkitys ollut Suomen työtätekevien luokkien taistelulle, jos nuo kokemukset olisivat aikanaan tulleet marxilaisesti eritellyksi ja valaistuksi. Silloin olisivat ne varmasti suojelleet Suomen työväenluokan silloista johtavaa puoluetta ja koko proletaarista liikettä monilta myöhemmiltä virheiltä.

On suuri virhe, ettei tätä tutkimista ja selvittämistä silloin suoritettu. Mutta se virhe on korjattava vieläkin. Sillä Suomen kommunistisen puolueen on käytettävä hyväkseen myöskin Suomen vanhan työväenliikkeen kokemuksia ja opetuksia suurten joukkojen aktivisoimiseksi ja niiden vallankumouksellisen tietoisuuden kasvattamiseksi nykyisiä ja vastaavia taisteluja varten. Erityisen tärkeätä on korostaa sen parhaita taistelutraditioita. Siinä mielessä on meidän vuoden 1917—18 vallankumouksen rinnalla aina marxilaisesti selvitettävä myös 1905 ja 1906 taistelujen kokemuksia ja opetuksia, miten nekin todistavat, että työväenluokka voi vapautua vain päättävän vallankumouksellisen taistelun ja aseellisen vallankumouksen kautta.

Valitettavasti ei näiden vuosien taisteluista ole vielä tähän mennessä ollut mitään yhtenäistä esitystä, puhumattakaan marxilais-leniniläisestä arvostelusta. Tätä puutetta poistamaan on tarkoitettu valtion kustannusliike Kirjan kustannuksella v. 1931 ilmestynyt Eero Haapalaisen kirja **Suomen työväenluokan ensimmäinen nousu.** Mutta tämäkin kirja täyttää vain osan tästä puutteesta. Se on nimittäin vain enemmän tai vähemmän täydellinen selostus tapahtumien kulusta, jossa ei nähtävästi ole pyrittykään esittämään niitä poliittisia arvioita. Tällaisena muistelmaluontoisena kirjanakin pelastaa se unhoon joutumasta monta tärkeää ja mielenkiintoista seikkaa. Mutta poliittisista tapauksista ei voida tietysti kertoakaan ilman, ettei niistä tulisi samalla esittäneeksi enemmän tai vähemmän harkittuja mielipiteitään. Toveri Haapalainenkaan ei siis ole voinut kokonaan välttyä esittämästä enemmän tai vähemmän harkittuja poliittisia arvosteluja kertomistaan tapauksista. Tässä suhteessa sisältää hänen kirjansa useita suuria virheitä. Useimmista niistä huomautetaan jo kirjan esipuheessakin, tosin niitä tarkemmin osottamatta ja luonnehtimatta.

On selvää, että niin laajojen ja verrattain monimutkaisten historiallisten tapausten, kun ovat 1905—06 tapaukset, täydellinen ja pätevä marxilais-leniniläinen arvio ei ole mahdollinen suorittaa ilman huolellisia esitöitä, joista kollektiivinen keskustelu muodostaa yhden tärkeimmän osan. Tällaista keskustelua on niistä kuitenkin suoritettu hyvin rajoitetussa määrässä ja sekin on useimmissa tapauksissa rajoittu-

nut vain kysymysten asetteluun ja asioiden selosteluun. Mutta sittenkin olisi useat nyt esillä olevan kirjan virheet voitu huolellisemmalla ajattelulla välttää. Kun kirjaa mahdollisesti käytetään myös kouluissa aineistona Suomen työväenliikkeen historian opetuksessa, niin on syytä kiinnittää huomiota ainakin tärkeimpiin niistä kohdista, jotka allekirjoittaneen mielestä ovat virheellisiä tai muuten puutteellisia. Tämä on senkin tähden tarpeellista, kun tiedän, että erinäisten koulujen ja oppilaitosten yhteydessä näitä kysymyksiä on myöskin erityisesti tutkittu ja tutkitaan. Ehkä tulevat alla esitettävät huomautuksetkin olemaan joksikin avuksi ja herätteeksi tutkimuksia suorittaville tovereille.

Jo Venäjän vallankumousta käsittelevä luku on hyvin heikko ja kauttaaltaan poliittisesti aivan virheellinen. Esitystä haittaa pitkin matkaa eräänlainen sosialidemokraattis-mekaaninen käsitys vallankumouksesta. Se käsitetään yhtäkkiä valmiina tapauksena eikä suinkaan eri etappeja käsittävänä prosessina, jossa ennen päärynnäkköä esiintyy pitempi tai lyhempi sarja etutaisteluja, joihin eivät vielä kaikki joukot ota osaa, mutta jotka jo signalisoivat vallankumouksen lähestymistä. Sivuilla 10—11 sanoo Haapalainen esim.:

> "**Mutta tätä tyytymättömyyttä** (sotaväen keskuudessa) **ei voitu ohjata oikealla tavalla.** Niinpä kun Mustanmeren laivastoon kuuluvalla panssarilaiva "Ruhtinas Potjomkin-taurialainen" 27 p:nä kesäkuuta 1905 puhkesi luonnonvoimaisesti kapina, ei sitä kapinaa saatu levitetyksi muuhun laivastoon, — — — — — — — Suotuisten olojen vallitessa kapina olisi voinut levitä koko laivastoon jne."

Kun tässä pannaan kokonaan oikean ohjaamisen puutteen syyksi se, että kapina ei levinnyt koko laivastoon, niin unohdetaan silloin se seikka, että panssarilaiva "Potjomkinin" kapina oli eräs 1905 vallankumouksen esitaisteluja. Poliittinen johtopäätös sitaatissa esiintyvästä käsityksestä olisi, että on väärin alkaa taisteluja silloin, jos niitä ei heti voida laajentaa avoimeksi vallankumoukseksi. Kommunisti kuitenkin tietää, että hyvänkin vallankumouksellisen johdon aikana kehittyy joukkojen vallankumouksellinen tietoisuus epätasaisesti, joten toiset ovat jo täydessä taistelussa, kun toiset vasta raottelevat silmiään. Mutta noilla esitaisteluilla on myös hyvin tärkeä osansa hitaammin kehittyvien mukaan vetämiseksi, puhumattakaan siitä taistelukokemuksesta, jota ne antavat niihin osallistuville joukoille. Tuollainen vallankumouksen valmiina puhkeavana edellyttävä käsitys pilkahtaa myös Kronstadtin liikehtimisiä ja Sevastopolin kapinaa koskevissa kohdissa (sivv. 18—19).

Hyvin useassa kohdassa esiintyy kirjassa selvästi vanha sosialidemokraattinen ammattiyhdistysmies. Venäjän—Japanin sodan alkuajoista sanotaan mm.:

> "**Pula-aikana ei ollut tilaisuutta taloudellisiin lakkoihin** ja poliittisissa kysymyksissä **sodan alettua jäi työväenluokka odottavalle kannalle**" (siv. 6).

Tämähän on sama väite, jota sosialidemokraatit tyrkyttävät nykyään työläisille saarnatessaan heille alistuvaisuutta. Nytkin kysymyksessä olevasta ajasta on se sosialidemokraattinen arvio. Puhe "järjestymättömistä korpilakoista" (siv. 13), vaikka "korpilakot" onkin pantu lainausmerkkeihin, kuuluu myös sosialidemokraattisiin teorioihin. Siinä mahdollisesti kyllä tarkoitetaan ilman kiinteää johtoa käytyjä ja toiselta puolen sen omaavia lakkoja, mutta se olisi pitänyt sanoa myös asiallisesti oikein. Varsinaista teoreettista koulutusta vailla oleville lukijoille ovat tällaiset väitteet pahoja harhaanjohtajia.

Kirjan esipuheessa on jo mainittu siitä, että Haapalaisen esityksessä ei valaista bolshevikkien puolueen ja Leninin johtavan osuuden merkitystä vallankumouksessa. Tämä on liian lievästi sanottu. Tosiasiassa esiintyy Venäjän vallankumousta koskevassa osassa selvää maanalaisen vallankumouksellisen puolueen aliarvioimista. Kirjassa tapaa esim. seuraavanlaisia sanontoja:

> "Sosialidemokraatit **ja sosialivallankumoukselliset, jotka oli ajettu maan alle, eivät voineet hallita** tätä laajaa talonpoikaisliikettä, **eivät voineet** kes-

kittää sitä johtonsa alaiseksi". (siv. 10) "Ei ollut mahdollisuuksia saada sitä riittävän keskitetyn johdon alle, sillä vallankumouksellisten järjestöjen oli edelleen **pysyttävä maan alla".** (siv. 13) "Oli kyllä olemassa vallankumouksellinen bolshevikkien ryhmä sosdem puolueessa, mutta se ei vielä jaksanut liikettä järjestää" (siv. 20).

Silloin, kun Haapalaisen pitäisi puhua siitä, miten Venäjän proletariaatti oli tähän aikaan vielä uusi ja kehittymätön, jonka tähden ainoa vallankumouksellinen marxilainen puolue maassa, bolshevikkien puolue, oli myös vielä liian harvalukuinen ja heikko voidakseen kaikkialla saada johtoa käsiinsä, silloin panee hän heikkouden puolueen maanalaisuuden syyksi. Tällainenkin oppi on vaarallinen, sillä pitäähän kommunististen puolueiden miltei kaikissa kapitalistisissa maissa nyt jo maanalaisuudessa valmistautua proletariaatin voiton johtajaksi. Ja niinhän siihen valmistui VKP(b):kin ja pystyi kuitenkin johtamaan. Haapalaisen käsityksestä johtuisi, että kommunististen puolueiden pitäisi ensin hankkia jonkinlainen demokratian tila, jossa niillä olisi legaalinen olemassaolon mahdollisuus, ennenkuin ne kykenevät johtamaan proletariaatin vallankumoustaistelua kokonaisuudessaan. Nykyaikaisissa kärjistyneen luokkataistelun oloissa, imperialismin ja fasistidiktatuurin aikakaudella on se kuitenkin mahdotonta. Tämä ei luonnollisesti sulje pois sitä mahdollisuutta, etteikö porvariston juuri työväenluokan voimakkaan vallankumouksellisen nousun painostuksesta ole pakko juuri vähää ennen loppuaan sietämään kommunistisen puolueenkin julkisena olemista. Mutta tämä on aivan toista kuin mitä H. tarkoittaa. Hänen virheellinen käsityksensä demokratian ja vallankumouksellisen joukkoliikkeen suhteesta toisiinsa näkyy muissakin kohdissa. Yliopistoille myönnetystä autonomiasta kertoessaan sanoo hän esim.:

"Poliittinen agitationi voimistui varsinkin syyskuulla 1905 itsevaltiuden **uuden myönnytyksen vuoksi".** (siv. 13) Samoin: "Niin muodostui vähitellen Venäjällä jonkunmoinen puolittainen vapauden tilanne. Sosialidemokraatit käyttivät hyväkseen jokaista sopivaa tilaisuutta vaikuttaakseen joukkoihin. Salaisissa kirjapainoissa painettuja julistuksia levitettiin ja niissä kehoitettiin taisteluun itsevaltiutta vastaan" (Siv. 12).

On tietysti selvää, että luokkavihollisen pieninkin perääntyminen samalla helpottaa vallankumouksellisen puolueen työtä joukkojen keskuudessa. Mutta kun asia esitetään tällä tavalla, niin jää sellainen käsitys, että agitation voimistumisen ja salaisten julistusten levittämisen ehtona olisi saada ensin luokkavihollinen perääntymään. Oikean käsityksen antamiseksi olisi ollut selvästi osotettava, että tämä luokkavihollisen perääntyminen oli saatu juuri aikaan joukkojen liikehtimisen voimalla. Liikehtimisten yhteydessä kasvoivat ja kehittyivät myös puoluejärjestöt, jonka kautta ne tulivat kykenevämmiksi huolehtimaan poliittisesta agitatio- ja organisatiotyöstä.

Virheellinen on myös esitys neuvostojen merkityksestä (siv. 20—21). Niistä kerrottaessa ei käy selville, mikä merkitys vallankumouksessa on puolueella ja mikä neuvostoilla. Vallankumouksen joukkojärjestöt, neuvostot, pyritään asettamaan puolueen tilalle jne.

Monia muitakin virheitä voisi luetella Venäjän vallankumousta koskevasta luvusta. Mutta se ei ole tässä kirjassa pääkysymys. Olen viipynyt niissä näinkin kauan vain sen tähden, koska kirja voi joutua sellaistenkin lukijain käsiin, joilla ei ole näistä kysymyksistä saatavissa asiat oikein esittävää kirjallisuutta. Kysymyksessä olevan luvun monien virheiden tähden olisi toimituksen pitänyt asettaa kysymys sen uusimisesta tai kokonaan poisjättämisestä.

Pääosan kirjassa muodostavat Suomea koskevat luvut. Sitäkin vastaan on tehtävä useita huomautuksia.

Jo maan taloudellista tilaa ennen 1905 käsittelevässä luvussa olisi pitänyt ottaa kysymykset enemmän poliittiselta kannalta ja tehdä edes lyhyitä johtopäätöksiä, eikä tyytyä pelkkään numerotietojen luettelemiseen. Jos niiden ohella olisi vaikkapa lyhyemmästikin osotettu, miksi niin

ja niin on, niin olisi monet poliittisiakin taisteluja ja -suhteita koskevat kohdat olleet paljon helpommin käsitettäviä. Milloin nyt tehdään joitakin talouspoliittisia huomautuksia, niin tulevat ne usein perustelemattomina tai muuten epäselvinä, vieläpä suorastaan vääriäkin päätelmiä esiintyy. Suomen maataloudesta kerrottaessa esim. mainitaan kyllä aivan oikein, että se suurtiloilla muuttui kapitalistiseksi liiketoiminnaksi, mutta sitten sanotaan:

> "Nyt luulisi, että olisi siirrytty myös rahatalouteen, jota kapitalistinen talous edellyttää".

Tällä tarkoitetaan kyllä sitä, että suurtilalliset hankkivat osan tarvitsemastaan työvoimasta edelleenkin torpparien päivätöiden kautta, kuin myös luontaispalkalla olevien palkollisten muodossa. Mutta näin irrallisena, ikäänkuin jälkeenpäin siihen heitettynä sotkee väite vain tottumatonta lukijaa. Sitäpaitsi sanonta "nyt luulisi" edellyttää sellaista käsitystä, että kapitalismi voisi yhtäkkiä, silloinkin kun ei ole tapahtunut vallankumousta, hävittää kaikki vanhat talousmuodot ja siirtyä kaikilta osiltaan suoraa päätä uusiin muotoihin. Vallankumouksen yhteydessäkin vaatii se pitemmän tai lyhyemmän ajan. Marxista ja Leninistä ja mm. Suomen kokemuksista tiedämme, että ilman vallankumousta on se pitkä ja vaivaloinen kehitysprosessi. Kun on kysymyksessä juuri 1905 vallankumouksen edellytysten selvittäminen, niin on tuollainen asian itsestään selvänä pitäminen ristiriidassa asetetun tehtävän kanssa. Tässähän olisi pitänyt pyrkiä osottamaan, miten nuo uuden kanssa ristiriidassa olevat vanhat jätteet juuri vaativat vallankumousta tullakseen hävitetyksi. Tällaisten feodalismin ja esikapitalistisen ajan jätteiden säilyminen kapitalismin rinnalla antaa vielä kapitalistiselle riistämiselle erityisen räikeät muodot ja jarruttaa samalla tuotantovoimien kehittymistä.

Suomen teollisuuden melkein "amerikkalaisella" vauhdilla kehittymisestä puhuttaessa olisi ainakin ollut hyvä huomauttaa, että sen kehittyminen ei sittenkään ollut riittävän nopea voidakseen antaa toimeentulon koko sille väestölle, jonka kapitalismi maaseudulta irroitti. Sillä todella voimakkaan teollisen kehityksen maista ei ole siirtolaisuutta. Se on vain seuraus siitä, että kapitalistinen järjestelmä ei kykene riittävässä määrässä ja riittävän monipuolisesti kehittämään tuotantovoimia. Monet feodalismin jätteet Suomessa jarruttavat juuri sen tuotantovoimien ja taloudellisen elämän kehittymistä.

Kuvatessaan Suomen taloudellisia ja poliittisia oloja tekee tov. H. sen liian irrallisena, ilman että tämä kuvaus selvästi osottaisi, kuinka itsestään suomalaisesta maaperästä syntyi ja kasvoi suuri joukko voimia ja tekijöitä, joiden täytyi määrätyssä asteessa johtaa vallankumoukselliseen joukkojen liikehtimiseen, ehkä vallankumoukselliseenkin. Vaativathan monet taloudellisen kehityksen kasvattamat ja esille nostamat ristiriidat jo v. 1905 edellisinä vuosina pikaista ratkaisua. Tämä irrallisuus johtuu ilmeisesti siitä, että kirjoittaja ei ole tehnyt itselleenkään riittävän selväksi, mitä ja miten tärkeitä tosiaan nuo taloudellisista oloista nousevat ristiriidat olivat 1905—06 tapausten synnyttäjinä. Sivulla 67 sanoo hän:

> "Kuten sanottu oli v:n 1905 tapahtumien pontimena työväen keskuudessa kysymys valtiollisesta äänioikeudesta ja yksikamarijärjestelmästä Ruotsin vallan aikuisen nelijakoisen eduskunnan sijalle".

Tämä on tietysti oikein siinä mielessä, että äänioikeuskysymyksestä muodostui yleisen tyytymättömyyden tärkein poliittinen ilmaisija. Mutta välittömänä pontimena oli se vain poliittisesti valveutuneemman työväen keskuudessa. Heidänkin mielessään konkretisoitui sen ratkaisun tarpeellisuus tavallisesti moninaisten taloudellisten vaatimusten muodossa, joiden toteuttamista sen tuli helpottaa. Vielä enemmän olivat maaseutuväen keskuudessa vallankumouksellisen mielialan nostattajina sen oloissa olevat taloudelliset epäkohdat. Vaikka Haapalainen enemmän kuvailee tapahtumia ja vähemmän esittää poliittisia arvioita, niin olisi silti jossakin kirjan kohdassa pitänyt kuitenkin paremmin koot-

tuna esittää tärkeimmät niistä kysymyksistä ja epäkohdista, jotka todellisuudessa olivat tapahtumien pontimina. Sellaisia olivat äänioikeuskysymyksen rinnalla ennen kaikkea torpparikysymys, taistelu tsarismia vastaan, taistelu virkabyrokratiaa vastaan, järjestäytymisvapaus, työväenlainsäädännön kehnous ym. Ratkaisua vaativien kysymysten määrittely on välttämätöntä, jos tahtoo selvittää vallankumouksen liikkeellepanevat voimat, sen, miksi ne ja ne ryhmät ottivat liikehtimisiin osaa ja miksi ne esiintyivät siinä siten kuin esiintyivät.

Venäjän ja Suomen välisestä ristiriidasta mainittaessa olisi ollut mainittava, vaikkapa lyhyemmästikin, mitä taloudellisia etuja esim. porvaristolla oli kysymyksessä taistelussa tsarismia vastaan: tsarismin tullipolitiikka, pelko menettää pojiltaan virkapaikat, jotka olivat välttämättömiä säilyttää voidakseen niiden avulla paremmin ajaa luokkaetujaan työtätekeviä luokkia vastaan, jne. Toiselta puolen olisi porvariston horjuvaisuuden ja kompromissivalmiuden selittämiseksi ollut tarpeellista mainita niistä eduista, joita se hankki itselleen tsarismin avulla.

Taistelusta tsarismia vastaan kerrottaessa tuntuu erityisen voimakkaana "objektiivisen" kertomuksen sävy (siv. 48—67). Välttämätöntä olisi esim. ollut poliittisesti luonnehtia porvarillisten aktivistien liikettä ja niiden käyttämää taktiikkaa paremmin kuin nyt on tehty. Suomalaisten porvariryhmien erilainen suhde tsarismiin ja sen perusteet olisi myös pitänyt selvemmin esittää ennenkuin asioista olisi saanut oikean käsityksen. Helsingin mielenosoituksesta tammikuun veripäivien johdosta (siv. 96) olisi voinut selvästi sanoa, että se oli aktivistien järjestämä, johon myöskin työväki osallistui. Se osoitti, miten työväkeäkin kiinnosti kansallinen taistelu tsarismia vastaan, joten sekin osotti sosdem puolueen johdon ymmärtämättömyyden ja passiivisuuden siinä suhteessa erityisen suureksi virheeksi. Aktivistien järjestämät työläisten salaiset järjestöt todistavat myös "kansallisvallankumouksellisten" aatteiden levenemistä työväen keskuudessa. Nämä ryhmät on useiden tovereiden taholta pyritty esittämään silloisina "melkein" bolshevistisina ryhminä reformistista sosdem puoluetta vastaan. Tämä on kuitenkin asian hämäämistä. Siinä on samalla kansallisvallankumouksellisen momentin tärkeyden aliarvioimisen sivumaku. Kaikista lähteistä käy selville, että noiden ryhmien toiminta kohdistui vain tsarismia vastaan, siis toimivat porvarillisten kumouksellisten ohjelman mukaan. Eivät olleet sen marxilaisempia kuin puolueen johtokaan. Sikäli kuin yleensä Suomen työväenliike pyrki eroon porvaristosta, itsenäistyi, sikäli tietysti näihin maanalaisiin ryhmiinkin kuuluvien työläisten keskuudessa alkoi herätä epäluuloja porvarillisia liittolaisia vastaan, "varasivat aseita itseään varten" jne. Tämä ei luonnollisesti kumoa sitä, että vallankumouksellisen sosialidemokraattisen puolueen johdolla olisi suurin osa näistä työläisistä ollut järjestettävissä proletaarisiin vallankumousjärjestöihin. Tätä kysymystä ei Haapalainenkaan ole selvästi asettanut. Sivulla 96 sanoo hän siitä hyvin ylimalkaisesti:

> "Joukossa (mainitun mielenosoituksen osanottajain) tietysti oli aineksia, jotka kaipasivat jotain "repäisevämpää", mutta sikäli kun ne olivat työläisiä ei niiden johtoon sosdem puolue asettunut. Se luotti vielä parlamenttaarisuuteen eikä asettunut "vaistomaista" väkivaltaohjelmaa ohjaamaan ja antamaan sille vallankumouksellista luokkasisältöä."

Ei sellainen anna lukijalle mitään ohjausta silloisten tapausten ymmärtämiseen. Olisi ainakin pitänyt todeta tuon "vaistomaisen väkivaltaohjelman" poliittinen luonne. Edellisestä voi saada senkin käsityksen, että siinä tarkoitetaan valveutuneen proletaarisen luokkavaiston kapitalisteja ja niiden järjestelmää vastaan nostamaa "väkivaltaohjelmaa". Kuten sanottu, se ei ollut vielä sitä, vaikka heidän toimintansa olikin paljon päättävämpää ja rohkeampaa, proletaarisempaa, kuin sivistyneiden aktivistien. Siksi juuri näistä ryhmistä koetettiin värvätä terrorististen tekojen suorittajatkin.

Erityisesti äänioikeustaistelun kuvauksessa esiintyy pitkin matkaa silloisen historiallisen tilanteen ymmärtämättömyys. Siitä johtuu, että työväen demokratian puolesta käymän taistelun tärkeyttä ei myöskään käsitetä. Sama on näköjään vaivannut kirjan toimittajaa. Sivulla 71, sosdem puolueen Forssan ohjelman koskevaan kohtaan, on toimittaja nimittäin tehnyt seuraavan huomautuksen:

"Lukija huomannee, että vaikka lausunto herättikin porvarien paheksumisen, niin on se kokonaan **demokraattisen** ja **legaalisuuden harhan läpitunkema.**"

Tätä kirjoittaessa on nähtävästi ollut mielessä, että yleis-eurooppalaisessa mittakaavassa puhuen elettiin v. 1903 jo imperialismin kaudessa. Mutta unohdetaan se seikka, että monissa maissa, m.m. Venäjällä ja Suomessa, taistelulla demokratian puolesta oli vielä täysin vallankumouksellinen merkitys. Forssan ohjelmaakaan ei siis voi syyttää siitä, että siinä asetetaan kiinteästi demokraattisten vapauksien ja oikeuksien vaatimus. Ei siis ole kiellettävä Forssan ohjelman kysymyksessä olevan kohdan herättävää vaikutusta ruotsalaisesta ja suomalaisesta virkamiesbyrokratiasta ja tsarismin sorrosta kärsivän työväen keskuudessa, vaikka siinä samalla näkyykin, miten epäselvä käsitys ohjelman laatijoilla on ollut yhteiskunnan luokkiin jakautumisesta ja niiden eturistiriidoista. Demokraattisten oikeuksien työväelle luovuttaminenkaan ei näitä etuvastakohtia lievennä eikä poista.

Niin Haapalaisen kirjassa kuin usein muulloinkin näistä asioista kirjoitettaessa jätetään huomioonottamatta se seikka, että Forssan ohjelman kohta:

"Tämä asiaintila voi johtaa siihen, ettei työväki tunne mitään siveellistä velvollisuutta maan valtiollisten, yhteiskunallisten ja taloudellisten olojen tukemiseen, kun sillä ei ole valtiollista, yhteiskunnallista ja näitä seuraavaa taloudellista vaikutusvaltaa jne", (Siv. 71).

samoinkuin useimmissa Valppaan kirjoittamissa julistuksissa esiintyvät fraasit "yhteisestä kansasta", "lujasta kansasta" ym tarkoittavat muistuttaa porvareita siitä, että demokraattisten oikeuksien myöntäminen työväenluokalle on välttämätöntä, jos tahdotaan saada tehokkaaksi tsarismia vastaan käytävä taistelu. Ensimmäisissä taisteluissa feodalismia vastaan luovuttikin porvaristo nämä oikeudet myös liittolaiselleen työväenluokalle, mutta 1848 vallankumouksesta lähtien on se aina tinkinyt niistä mahdollisimman paljon. Se pelkäsi jo työväenluokan vaikutusvaltaa. Niin Suomessakin. Se teki myönnytyksiä vain pakosta. Sen tähden oli turhaa vedota porvariston ymmärrykseen. Se vain elätti työväen keskuudessa harhaluuloja porvarillisen yhteiskunnan yhtenäisyydestä. Missään noissa julistuksissa ja ohjelmissa ei sanota selvään, että demokratia ei lopeta luokkataistelua, vaan kehittää sitä. Mutta väärin on myöskin, että demokratian puolesta käytävän taistelun tärkeyttä 1905 edeltäneissä Suomen oloissa ei korosteta tai että se sotketaan taisteluihin maailmansodan jälkeisestä porvarillisesta demokratiasta.

Historiallisen tilanteen käsittämättömyydestä johtuu samoin, että kohdat kuitataan joko ylimalkaisella viittauksella, jossa lukijan sympatia jää revisionistien puolelle, tai tehdään äkkijyrkkä yliheitto, jotka molemmatkin ovat omiaan vain vaikeuttamaan asioiden selvittämistä. Siten esim. kysymys kansalliskokouksen vaatimisesta kuitataan huomautuksella:

"Nämä "ponnet", jotka ovat Työmiehen toimittajan E. Valppaan käsialaa, sisältävät lopussa pelottelun, joka ei vaikuta kuitenkaan ponnekkaalta." (siv. 89.)

On aivan oikein osoittaa noiden ponsien sekaisuus ja pyytävä muoto, mutta samalla ei voi olla tunnustamatta, että vaatimuksella kansalliskokouksen kokoonkutsumisesta sittenkin silloisissa oloissa oli vallankumouksellista mielialaa nostattava vaikutus. Sen vaikutus ja merkitys yleensä jäi puolinaiseksi sentähden, että vaatimuksen takana ei ollut todellista vallankumouksellista toimintaa. Perustelematon ja harhaanjohtava on samoin näitä ponsia koskeva seuraava huomautus:

"Samalla vakuutetaan, että myös vain sillä tavoin saadaan perustuslakivaatimukset "kansamme mahtavan sortajan kuuloon". Näin siis tarjotaan yhteisrintamaa perustuslaillisille, jotka kuten sanottu, muodostivat enemmistön säätyeduskunnassa." (siv. 82).

Kun ottaa huomioon, mitä sanotaan joku rivi aikaisemmin, niin tulee tästä sellainen käsitys, että kaikenlainen yhteisrintamahomma tsarismia vastaan olisi ollut kokonaan pahasta.

Kokonaan sekavan käsityksen jättää Haapalaisen kirja Suomen sosdem puolueessa ennen 1905 käydyistä suuntariidoista. Tarpeettomasti usein huomautetaan niiden yhteydessä "persoonallisuuksiin" menemisestä, "vanhasta kaunasta" ja niin edespäin, jotka huomautukset koettavat kalvaa näiltä riidoilta pois poliittista luonnetta. Kuten eräässä toisessa yhteydessä olen koettanut osottaa, ovat vuosina 1903—05 "mäkeliniläisten" ja "valpaslaisten" välillä käydyt suuntariidat olleet Suomen työväenluokan luokkatietoisuuden kehittämiselle hyvin tärkeitä. Vuoden 1917—18 ja 1905 vallankumouksen ja Suomen kommunistisen puolueen perustamisen jälkeen on ne merkityksensä puolesta asetettava seuraavalle sijalle. Tässä taistelussa esitti Helsingin puoluejärjestö ja sen johtaja Valpas työväenluokan kehittyneintä osaa. On sentähden väärin sanoa:

> "Valppaan opportunismi oli suuriäänisempää ja siinä mielessä erehdyttävämpää kuin porvareja selvemmin lähentelevien opportunistien taktiikka." (Siv. 95).

Historiallisen tilanteen käsittämättömyydessä on tämä täysin verrattavissa edellä mainittuun toimituksen huomautukseen "demokratian ja laillisuuden harhoista". Tällainen huomautus on tietysti johtunut siitä, että on mekaanisesti verrattu sodan jälkeisen sosialidemokratian eri suuntia silloisiin suuntariitoihin. Unohdetaan, että Suomessa ei ollut silloin mitään Valppaasta vasemmalla olevaa marxilaista bolshevistista ryhmää. Tämä merkitsee samaa kuin selittäisi maailmansodan edellisten saksalaisten vasenradikaalien ja kautskylaisten opportunistiset virheet erehdyttävimmiksi kuin oikeistolaisten. Niin ei Lenin ole kuitenkaan koskaan asettanut kysymystä. Niin ei voi myöskään Suomessa sitä asettaa. Valppaan edustaman sosialidemokratian epämarxilaisuus, joka on aina osotettava ja ankarasti arvosteltava, ja se seikka, että ei ennen 1905 syntynyt sitä marxilaiselta kannalta arvostelevaa ja sen heikkouksia vastaan taistelevaa vasemmistoa, kuvastaa juuri Suomen työväenluokan ja sen luokkataisteluliikkeen kehittymättömyyttä. Yksinkertaisempi lukija saa esitetystä huomautuksesta helposti sen käsityksen, että sittenkin olisi pitänyt kannattaa mäkeliniläisiä, koska sitä tietä olisi päästy vähemmillä erehdyksillä.

Ammattijärjestön perustamista vuosisadan alussa koskevan riidan poliittinen merkitys ei myöskään tule kirjassa oikein esitetyksi. Asian poliittisen sisällön hämäämistä ovat mm. seuraavanlaiset lausunnot:

> "Mutta mitään liittoja yhdistävää koko maata käsittävää ammattijärjestöä ei saatu syntymään sen jälkeen, kun helsinkiläisten ja turkulaisten **kilvoittelun vuoksi** vuosisadan vaihteessa vireillä ollut Ammattijärjestön perustaminen epäonnistui". "— — — kun — — — **riitelivät kunniasta,** kumpi saa perustaa Ammattijärjestön". (Siv. 120).

Poliittista arviota pitäisi kai korvata seuraava kohta:

> "Suomen työväenliikkeen lievemmän suunnan edustajat näin selittivät poliittisen ja ammatillisen työväentoiminnan hyvin tärkeiksi, asettaen poliittisen toiminnan etualalle. Mutta tämä poliittinen toiminta rajoittui parlamentarismin puitteisiin, jota varten oli puuhattava yleistä äänioikeutta." (s. 121)

Sen mukaan olisi "lievemmän suunnan", jolla tarkoitetaan turkulaista puoluejohtoa ja tamperelaista puoluejärjestöä, vika ollut vain se, että sen poliittinen toiminta rajoittuisi parlamentarismin puitteisiin. Mutta kun helsinkiläisen sivustan toimintakin rajoittui siihen, niin ei se selitä, miksi turkulainen puoluejohto esiintyi tässä rii-

dassa kehityksen jarruttajana, jona se todellisuudessa oli. Helsinkiläinen puoluejärjestö ja helsinkiläiset ammattiliitot olivat tässä asiassa edistyksen puolella, sentähden että 1) ne edustivat silloisessa Suomen työväenliikkeessä sen luokkatietoisinta sivustaa ja niinollen ammattijärjestön johdon Helsinkiin sijoittaminen olisi merkinnyt sen vapautumista kokonaan reformistisen turkulaisen puoluejohdon jokapäiväiseltä holhoukselta, joka oli taas tehnyt sille mahdolliseksi kehittää reippaampaa luokkataistelupolitiikkaa, 2) kieltämättä valtiollisen toiminnan tärkeyttä tahtoivat helsinkiläiset ottaa iskutehtäväksi lujan ammatillisen liikkeen aikaansaamisen maassa, joka oli välttämätöntä taloudellisten taistelujen kehittämiseksi yhä voimistuvaa kapitalismia vastaan. Sen kautta edistettiin myös entistä suurempain työläisjoukkojen työväenliikkeen piiriin vetämistä ja siinä luokkatietoisiksi sosialidemokraateiksi kehittämistä, joka taas oli takeena proletaarisen aineksen ja sen ominaispainon lisääntymiselle puolueessa ja puolueen vapautumiselle wrightiläisestä painolastista. Tämä tarkoitus käy myös osittain selville esitetyistä päätöslauselmista. Esim. helsinkiläiset sanoivat ponsissaan:

> "täten on meillä mahdollisuus luoda luja valtiollinenkin puolue suorastaan köyhälistönkin riveistä" (siv. 120).

Pienoiskoossa yhtyy siihen siis sama riita proletaarisen aineksen ominaispainon lisäämisestä puolueessa, josta WSDTP:ssa taisteltiin tunnetun sääntöriidan aikana.

Samalla on tietysti huomautettava, että ei helsinkiläisilläkään ollut täysin selvää marxilaista käsitystä ammatillisen ja poliittisen toiminnan keksinäisistä suhteista.

Silloisen sosialidemokratian taktiikkaa ja suuntataisteluja koskevista kohdista ei voi myöskään hyväksyä 1904 puoluekokouksessa tehtyä ehdollista vaalilakkoa koskevaa arvostelua. Siitä sanotaan:

> "Nämä päätökset olivat sellaiset, että porvarispuolueille jäi tilaisuus vaalikalastukseen työväen keskuudessa." (siv. 74).

Paraillakaan päätöksillä ei tehdä mahdottomaksi porvaripuolueiden vaalikalastusta, varsinkaan silloisissa kehittymättömissä oloissa. Ja tosiasia on, että v. 1904 puoluekokouksen päätökseksi tuilut helsinkiläisen puoluejärjestön kanta ei ollut ollenkaan niin huono vaalitaktiikan kannalta. Se antoi päinvastoin verrattain hyvän tilaisuuden porvarispuolueiden paljastamiseen, joka oli hyvin tärkeätä aikana, jolloin siihen saakka äänioikeuttaan käyttäneet työläiset olivat tottuneet äänestämään toista tai toista suomalaisista porvarispuolueista ja yhä edelleenkin olivat sinne päin kallellaan. Helsingin puoluejärjestöjen puolelta tämä paljastustyö tiettävästi suoritettiinkin hyvin ja sitten mentiin itsenäisinä vaaleihin.

Maakysymyksen ja vv. 1905—06 hyvin huomattavat torpparien liikehtimiset sivuuttaa Haapalainen vain viittauksella ja sanoo sitten:

> "Senjälkeen oli (sosdem puolueen) pakko ryhtyä maatalouskysymykseen, mutta siinä jouduttiin ratkaisuun, joka ei ollut omaansa vetämään maaseudun köyhälistö vallankumoukselliseen taisteluun kaupunkien proletariaatin liittolaisena. Päinvastoin sosdem. vaaliohjelmien perustana oli kuten torpparit ja pienviljelijät vaativat, pikkuviljelyksen tukeminen, niin **että maa tulisi mahdollisimman tarkasti käytetyksi, jotta leipää saataisiin enemmän** (?) ja siten tulisi ratkaistuksi torpparikysymys, siirtolais- ja työttömyyskysymys." (siv. 113)

Suomen vanhan sosialidemokraattisen puolueen maatalousohjelma oli luonnollisesti kokonaan epämarxilainen ja kurja työväenluokkaa johtavan puolueen ohjelmaksi, mutta vielä epämarxilaisempaa on sen tällainen selostaminen ja arvioiminen. Parempi olisi ollut konkreettisesti luetella, mitä se sisälsi, kun antaa näin erehdyttävä arvio siitä. Kun on kysymys 1905:stä ja sen jälkeisestä ajasta, niin olisi myös pitänyt mainita torpparien itsensä herättämä viljelyspakkokysymys, jolla kaikista puutteistaan huolimatta oli aikanaan vississä määrässä vallankumouksellinen ja maaseudun työtätekeviä joukkoja olemassaolevaa järjestelmää vastaan nostattava

vaikutus. Yhtä perustelematta kuin edellinenkin väite, vieläpä aivan asiattomassa yhteydessä töksähtää kirjassa yhtäkkiä vastaan lause:

"Kysymystä keskivarakkaaseen suhtautumisesta taas ei puolue ensinkään ymmärtänyt". (Siv. 116).

Tämäkin on tietysti totta, mutta se olisi edellyttänyt edes jollakin sanalla mainittavaksi, millainen keskitalonpojan asema oli ja millä tavalla sosdem puolueen olisi pitänyt kysymyksessä olevana aikana suhtautua siihen.

Suurlakon lopettamista koskevassa kohdassa Haapalainen ilmeisesti arvostelee Suomen työläisiä väärin sanoessaan:

"Manifesti ei tyydyttänyt työväkeä. Laillisten olojen palauttamisesta sillä ei ollut mitään sanottavaa. Mutta **tapaa**, miten siirrytään uusiin oloihin, se ei voinut hyväksyä. Eihän manifesti antanut takeita, että tosiaan saataisiin kansanvaltainen eduskunta." (Siv. 173)

Tässä otetaan työväen tyytymättömyys liian ahtaassa mielessä, puhtaasti valtiollisena tyytymättömyytenä ja niinkuin se ei olisi vaatinut mitään muuta kuin "kansanvaltaista eduskuntaa". Se edellyttäisi kovin abstraktisesti ajattelevaa ja kovin parlamenttarismiin kiintynyttä työväkeä. Tosiasia nimittäin on, että työväki vastusti suurlakon lopettamista manifestin perusteella ja oli yleensä tyytymätön suurlakon tuloksiin sentähden, että se odotti lakon tuovan itselleen myös joitakin korjauksia sen aineelliseen elämään. Se oli myöskin oikeutettu ja aivan luonnollinen vaatimus. Haapalainenkin kertoo toisessa paikassa kirjaa, miten työväki esim. Tampereella yritti suurlakon aikana kohottaa myös taloudellisia vaatimuksia. Valtiollisen uudistuksenkin tuntee työväenluokka olevan itselleen tärkeän vain siinä tapauksessa, että se auttaa sitä puolustamaan taloudellisia etujaan taistelussa kapitalisteja vastaan. Suomen työväenluokan taloudellisten parannusten kaipuuta todisti v. 1905 myöskin se suuri lakkoaalto, joka levisi heti sen jälkeen yli koko maan.

Tällaista virheiden luettelemista voisi vielä jatkaa pitkän aikaa, mutta tarkoitus ei ole ollutkaan niitä tyhjentävästi esittää. Se olisi yhdessä artikkelissa mahdotonkin. Olen koettanut poimia vain ne kirjan virheelliset esitykset, jotka koskevat silloisen Suomen työväenliikkeen keskeisimpiä kysymyksiä ja jotka näitä aikoja koskevissa tutkielmissakin tulevat olemaan keskeisimpiä. Mutta sittenkin on tuo luettelo paisunut kovin pitkäksi. Toveri Haapalaisen puolustukseksi on kuitenkin mainittava, että osa virheistä lankeaa ilmeisestikin kirjan toimituksen laskuun, joka koettaessaan kirjoitusta korjata on joutunut lähemmin asiaa ajattelematta lausumaan poliittisia arvosteluja silloisista tapahtumista.

Koko kirja on varottava esimerkki siitä, minkälaisiin mauttomuuksiin voidaan joutua vanhaakin työväenliikettä arvosteltaessa, jos ei jo alun alkain tehdä selväksi niitä historiallisia oloja, joissa liike toimi ja joissa taistelut suoritettiin. Vasta konkreettisten olojen marxilaisten metodien avulla selvittäminen tekee mahdolliseksi niissä käytyjen taistelujenkin marxilaisen arvion. Ylimalkaisella huitomisella aiheutetaan vain yhä suurempaa sekaannusta.

Sikäli kun kirjaa **Suomen työväen ensimmäinen nousu** käytetään kouluissa, on se otettava kokonaan raakana aineistona, jossa pitkin matkaa tapaa epämarxilaisia arvioita kysymyksessä olevan ajan luokkataisteluista. Ennen kirjan varsinaiseen tekstiin siirtymistä ja vieläpä kaiken aikaa sitäkin lukiessa on huolellisesti tutustuttava toveri Rantasen yhdessä toveri Sirolan kanssa kirjoittamaan alkulauseeseen, jossa koetetaan antaa lyhyt poliittinen arvio kirjan käsittelemistä luokkataisteluista.

J. Lehtosaari.

KATSAUKSIA

DNJEPRIN SÄHKÖVOIMA-ASEMA JA TEOLLISUUSKOMBINAATTI. Puolueen- ja hallituksen antama velvoite on täytetty. Dnjeprin suuraseman jättiläisturbiinit ja generaattorit pyörivät. Tuohon lauseeseen on ruumiillistunut maailmaa muuttavan proletariaatin luomismahti. Noihin muutamiin sanoihin sisältyy tuhanten iskurien sankarilliset ponnistukset, noihin sanoihin sisältyy satoja päiviä ja satoja öitä tiukkaa, jännittynyttä taistelua sosialistisen voimanyrkin rakentamiseksi. Askel askeleelta, metrin metriltä, sisukkaasti, hellittämättä nostivat Dnjeprostroin rakentajat Dnjeprin vetten eteen lujan betoniseinän. Eräs maailman suurimpia patolaitteita syntyi näin ennätysajassa. Yhtä hyper-amerikkalaisella vauhdilla suoritettiin itse sähköaseman monteeraustyöt. Suunnitelman mukaan piti Djeprostroin ruveta antamaan sähkövirtaa tämän vuoden päättyessä. Djeprostroin iskurit päättivät: ei, ensimmäisen turbiinin ja generaattorin pitää pyöriä jo tämän vuoden vappuna ja aseman on oltava valmis sosialistisen teollisuuden palvelukseen ennen Lokakuun 15-vuotisjuhlaa. Ja he ovat pitäneet sanansa.

Djeprostroista on kuluneina vuosina tullut neuvostomaan sähköistämisen ja teollistuttamisen lippu. Ei suotta sen vaiheilla ja siitä ole käyty tiukkaa poliittista taistelua. Taistellen säälimättä oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunismia vastaan, tinkimättömästi toteuttaen leniniläistä sähköistämisajatusta on kommunistisen puolueemme keskuskomitea mobilisoinut voimat varmentaakseen voiton tässä sosialistisen hyökkäysrintaman solmukohdassa.

Ylimielisellä pilkalla ja säälittelevällä ivalla suhtautuivat luokkavihollisemme Dnjeprin sähköasema-ajatukseen. Eräskin heistä, ukrainalaisen vastavallankumouksellisen järjestön johtaja, Jefremov, lausui myrkyllisesti: "Onpas nyt Dnjepristä tullut uusi muotijoki. Suursuuntaisiin aikeisiin tarvitaan myös suuret varat. Puhutaan että, kun amerikkalaisille näytettiin aseman suunnitelmaa, olivat he vallan ällistyneet. Mutta me sitä vain luulemme pärjäävämme. Ja, ohhoh, oikein varojakin kerätään".

Pahan kerran ovat sotkeutuneet laskuissaan nämä imperialismin palkkarengit. Dnjeprogesin väkevät generaattorit jauhavat nyt sähköä.

Tämä suurtyö aloitettiin v. 1927 keväällä. Amerikkalaisten asiantuntijain lausunnon mukaan ei saattanut ajatella sähköaseman valmistuvan mitenkään ennenkuin v. 1934. Arvovaltainen amerikkalainen teknillinen aikakauslehti "Mechanical Engineering" kirjoitti, että "Dnjeprostroilla ollaan taipuvaisia otaksumaan, että asema ei valmistu ennen vuotta 1934". Kuka oli taipuvainen niin luulemaan, sitä ei lehti sano, mutta Dnjeprostroin iskurit ovat näyttäneet, että eivät ne luulijat ainakaan kaukonäköisiä ole olleet. Lokakuun 9 p. 1932 pantiin käyntiin 5 turbiinia ja kuudes turbiini ja generaattori tulee monteeratuksi ennen tämän vuoden loppua ja antavat ne 550 tuhatta hevosvoimaa sähköenergiaa. Jotta tämän voimamäärän valtavuudesta saisi havainnollisen kuvan, mainitsemme, että se vastaa noin 11 miljoonan työläisen työtehoa. Kun loput kolme generaattoria on pantu käyntiin, vastaa aseman antama voimamäärä 16 miljoonan työmiehen työtehoa! Kas se se merkitsee sosialismin rakentamista.

Mutta Dnjeprostroi ei ole suinkaan pelkästään sähkövoma-asema. Tämän sähkösydämen ympärille nousee kokonainen kaupunki jättiläistehtaita. Tänne Dnjeprin vasemmalle rannalle, missä kaupunkia ja teollisuuskombinaattia rakennetaan, onkin nyt siirtynyt työn painopiste.

Tämän teollisuuskombinaatin rakentami-

sessa ilmenee selkeästi suunnitelmallisen sosialistisen talouden etevämmyys. Ulkomaiden suuret sähköasemat on ylipäänsä rakennettu koettaen soveltaa ne palvelemaan jo olemassaolevaa tuotantolaitosten "konglomeraattia", joka on kasvanut satunnaisesti, kaoottisesti, kilpailun ja monopolistisen kapitalismin eri ryhmien monimutkaisten keskinäisten suhteiden oloissa.

Nyt ensi kertaa maailmassa rakennetaan jättiläismäinen energiakeskus ja sen virran käyttäjä-teollisuuslaitokset yhtenäisen suunnitelman mukaan.

Juuri tämä seikka hämmästyttää ulkomaalaisia insinöörejä, joilla ei sellaisiin rakennustöihin ja suunnitteluihin ole ollut tilaisuutta edes kapitalistisen teollisuuden parhaina kukoistusaikoina.

Mutta samalla on välttämätöntä merkitä, että me emme ole vielä käyttäneet hyväksi kaikkia suunnitelmallisen talouden suomia etuja. Kombinaatin rakennustyöt jäävät jälkeen sähköaseman rakennustöiden loistavasta temposta.

Koko se työinto, joka teki mahdolliseksi "dnjeprostroilaisen tempon" voima-aseman ja padon rakentamisessa, koko se neuvostomaan työtätekevän väestön tuki ja kannatus jonka Dnjeprostroi on saanut osakseen näinä vuosina, on nyt kohdistettava Dnjeprokombinaatin rakennustöiden nopeaan päättämiseen mobilisoimalla siihen kaikki käytettävissä olevat voimat. Neuvostoliiton kymmenien eri tehtaiden, jotka valmistavat koneistoa ja muuta Dnjeprokombinaatin laitoksille, on muistettava, että jokainen viivytelty päivä viivyttää sähköaseman energian tehokkaaseen työhön saantia.

Dnjeprin teollisuuskombinaatin ydinryhmän muodostavat: alumiinin tuotantoon keskittyvien tehdaslaitosten sikermä, metallurginen tehdas, koksikemiallinen kombinaatti, työkaluterästehdas, laatuterästehdas, korjaustehdas ja joukko tuotantolaitoksia, jotka tulevat valmistamaan rakennusaineita.

Alumiinikombinaatti, joka ensi aluksi tulee valmistamaan 20,000 tonnia metallista alumiinia vuosittain, on jo sinänsä kokonainen tehdaskaupunki. Täyteen tuotantovoimaansa kehitettynä käyttää se lähes puolet sähköaseman energiasta. Nyt on lähimpänä valmistumistaan elektrolyysitehdas, joka käsittää 12 suurta betoonista tehdasrakennusta. Kuhunkin rakennukseen asetetaan 800 ammetta aluminiumoksiidin elektrolyysiä varten. Erinäisiä elektrolyysiammeosastoja on jo valmiina. Ammeet odottavat virtaa, koska vasta nyt lopetellaan suurten moottorigeneraattorien kokoonpanoa, jotka tulevat muuntamaan jo avattujen ala-asemien vaihtovirran tasavirraksi, jota tarvitaan elektrolyysiin.

Dnjeprin kombinaatin metallurgiseen tehtaaseen kuuluu masuuniosasto, jossa on 4 masuunia, jotka kukin tulevat antamaan 900 tonnia rautaa vuorokaudessa (vuotuinen tuotanto 1,200,000 tonnia), martinuuniosasto, jossa on 19 (100—150 tonnin) martinuunia, ja sähkösulatusosasto 30-tonnisine sähköuuneineen.

Valssausosastolle tulee blumingeja ym. suuria valssauskoneita. Ei yhdessäkään tehtaassa maailmassa valmisteta laatuteräksiä sellaisissa määrissä, kuin tullaan valmistamaan Saporoshjen metallurgisessa kombinaatissa. Se tulee tuottamaan vuosittain yli miljoonan tonnia valssattua työkalu-, lentokone-, traktori-, kuulalaakeri-, ja muuta laatuterästä, jota ilman nykyiaikainen koneteollisuus ei ole mahdollinen. Kun kombinaatti sijaitsee melkein Donbassin hiilialueen ja Krivoi-rogin malmikenttien keskivälillä ja käyttää Dnjeprin halpaa sähkövoimaa, on sillä kaikki mahdollisuudet kehittyä Neuvostoliiton parhaimmaksi metallurgian jättiläiseksi. Erikoisten ferroyhdistysten tuottajatehtaat tulevat vuosittain tuottamaan 80,000 tonnia ferromangania, 20,000 ferrosilisiumia, 4000 tonnia ferrokromia, ja 1200 tonnia ferrovolframia.

Metallurgisen tehtaan tarpeita tulee tyydyttämään suuri koksikemiallinen kombinaatti, jonka vuosituotanto on 1,300,000 tonnia koksia.

Mekaaninen korjaustehdas, joka jo on osittain käytännössä on valtava metalliteollisuuslaitos sekin. Se palvelee koko kombinaattia. Kun siinä on ensiluokkai-

set rauta-, teräs- ja kuparivalimot, pajat ja mekaaniset osastot pystyy se jo nyt, paitsi korjaustöitä, tekemään erilaisia metallikonstruktioita ja koneiden varaosia.

Tässä pikimältään luettelemamme teollisuuslaitokset käsittävät verrattain pienen osan koko Dnjeprokombinaatista. Ja jo tämäkin osa muodostuu mahtavista laitoksista joita yhdistää yhtenäisesti suunniteltu energian käyttö, yhtenäinen kaasutalous, vesi- ja viemäriverkosto ja teknologiset yhdyssiteet.

Dnjeprostroissa kiteytyvät sähköistämiselle perustuvan nykyaikaisen tekniikan uusimmat tendenssit. Sen merkitys ei supistu vain siihen, että meillä nyt on mainio vesivoima-asema, kombinaatti ja että Dnjepr on nyt purjehduskelpoinen.

Jo itse sen rakentaminen oli meillä ensimmäinen todella valtaisan työmaan industrialisointi-kokemus, mitä monipuolisimman rakennuskoneiston käytön järjestely-kokemus suuressa mittakaavassa. Tuon kokemuksen muille rakennustöillemme antaman hyödyn merkitystä on vaikea yliarvioida. Aina insinööriteknillisestä ylijohdosta jokaiseen maankaivuriin ja betonityöntekijään saakka — kymmenettuhannet työläiset ovat saaneet suuren kokemuksen, kypsyneet tämän valtavan rakennustyön kattilassa. Puoluejärjestön tietoisesti ja suunnitelmallisesti suuntaamana tuli tuo kypsyys esiin työmaan kaikilla osilla. Jo nyt lähetetään Dnjeprin miehiä uusien vesivoima-asemain rakennuksille. Jaroslaviin, Balahnaan, Permiin ja Kamyshinaan. Zirzikiin ja Sulakiin ilmestyy työläisiä, jotka ovat imeneet jokaisella huokosellaan Dnjeprin kokemuksen, kokemuksen jota ei saa luennoista ja oppikirjoista.

BERLINI — GENEVE — PARIISI. Nykyinen tilanne — kapitalismin suhteellisen vakaantumisen päättymisen ja sotien ja vallankumousten uuteen vuoroon siirtymisen tilanne — on täynnä äkkinäisiä tapausten käänteitä. Hetkelle, jolloin pula syvenee, joukkojen nylkeminen kiihtyy, luokkaristiriidat kärjistyvät ja vallankumouksen aalto kasvaa, ovat erittäin luonteenomaisia kapitalistisen terrorin ja rosvouksen joukoissa synnyttämän kiihtymyksen äkilliset ja voimakkaat purkaukset. Kapitalistinen Eurooppa on perusteellisesti ladattu vallankumouksellisella ruudilla.

Riittää viittaus muutamiin viimeaikaisiin tapauksiin: lakkoliikkeet eri maissa, poliisien ja lakkolaisten väliset yhteentörmäykset, 160000 kehruutyöläisen lakko Lontoossa, Lontoon työttömäin mielenosoitukset, jotka ovat saaneet sellaisen laajuuden, ettei Englannissa ole sellaista nähty sitten chartistiliikkeen päivien. Ja kapitalistisen Euroopan toisella äärellä, Saksassa, oli Berliinin kaupungin liikennelaitoksen työläisten yleislakko, joka oli suunnattu palkkain alennusta ja samalla myös fasistisen hallituksen erikoisasetuksia vastaan. Se tuli porvaristolle, sen sanomalehtien tunnustusten mukaan, täydellisenä yllätyksenä. Berliinin lakko, joka puhkesi vastoin reformististen johtajain tahtoa, oli käännekohtana Saksan proletariaatin kommunistisen puolueen johdolla käymässä taistelussa pääoman hyökkäystä vastaan. Lakko halvaannutti täydellisesti jättiläiskaupungin liikenteen.

Marrask. 8 p:nä päättyi Berlinin liikennetyöläisten lakko, ja marrask. 10 p:nä kajahtelivat laukaukset imperialististen rosvojen liiton pääkaupungissa — Genevessä. Poliisi hyökkäsi sotaa ja fasismia vastaan protesteeranneen geneveläisten työläisten mielenosoituksen kimppuun. Seurauksena oli 17 murhattua ja 65 vaikeasti haavoittunutta. Rauhallinen Sveitsi muuttui ankarien luokkataistelujen areenaksi. Geneve, jossa loppumattomasti on aseistariisumiskonferenssien istuntoja, joiden tarkoituksena on naamioida uusien sotien ja neuvostovastaisen intervention valmistelut, tuli taistelujen areenaksi, taistelujen, jotka kehkeytyivät työläisjoukkojen todellisen taistelun pohjalla imperialistisen sodan vaaraa vastaan.

Sodanvastaista mielenosoitusta ammuttamalla Sveitsin hallitus, joka toimii kansainliiton osoitusten mukaan, näytti koko maailmalle, millainen on Genevessä neuvottelevien imperialistien väitteiden, että he muka ovat rauhan ja aseistariisumisen puolesta, todellinen tarkoitus.

Vastaukseksi näihin laukauksiin lähti koko Sveitsin proletariaatti liikkeelle. Marrask. 11 p:nä kommunistinen puolue esitti yleislakkotunnuksen, johon, vastoin reformistien tahtoa, yhtyivät ammattiliittoedustajistot. Marrask. 12 p:nä tapahtui Genevessä hallituksen kiellosta ja sotatilan julistamisesta huolimatta työläisten myrskyinen esiintyminen. Lähes koko Geneven proletariaatti oli lakossa. 10000 työläistä oli hautaamassa poliisin ampumia tovereitaan. Kaupunkiin komennetut sotilasjoukot monissa tapauksissa avoimesti veljeilivät mielenosoittajien kanssa ja osa niistä lähti punaisin lipuin kadulle mielenosotukselle.

Geneven tapauksilla on tavaton merkitys joukkojen mobilisointiin nähden taisteluun sotaa vastaan. Ei suotta Berliner Börsenzeitung kirjoita näiden tapausten johdosta: "Ei kukaan odottanut, että juuri täällä, tässä maassa, nostaa päätään tämänlaatuinen kapina. On merkittävä, että yhteentörmäykset Genevessä erottautuvat kaikista viimevuosien tapauksista laajuudellaan ja vakavilla seuraamuksillaan." Porvaristo on rauhaton pienessä Sveitsissä kehkeytyneiden tapausten johdosta, sillä niiden seuraukset ulottuvat kauaksi tämän maan rajojen ulkopuolelle. Ne todistavat, että pääoman maiden työläisjoukot eivät tahdo enää olla imperialistien tykinruokana. Sveitsin sotilaat eivät halua sotaa. Porvarillisen valtion sotilaallinen tuki — armeija — on tullut tottelemattomaksi. Ja näin ei ole vain Sveitsissä. Samanluontoisia ilmiöitä on esiintynyt muuallakin — levottomuudet Kreikan ja Austraalian laivastoissa, Japanin armeijassa j.n.e. Taistelu sotaa ja neuvostovastaista interventiota vastaan siirtyy uudelle asteelle. Geneven tapaukset ovat varoituksena maailman rosvoille ja kehoituksena taisteluun sotaa ja porvariston herruutta vastaan kaikissa maailman maissa.

Ja vihdoin Pariisissa: 40 tuhannen työläisen mielenosoitus sotaa vastaan marrask. 11 p:nä. Se on todiste siitä, että Ranskan proletariaatti kulkee käsi kädessä sveitsiläisten luokkaveljiensä kanssa. Kapitalistisessa Euroopassa myrskyää. Vallankumouksellinen prosessi pääoman maissa kehittyy epätasaisesti, mutta nopeasti.

SAKSAN PARLAMENTTIVAALIT. Marrask. 6 p:nä suoritettiin Saksassa parlamenttivaalit. Viidennen kerran 9 kuukauden kuluessa saksalaisia valitsijoita kutsuttiin vaaliuurnille: presidentin vaalien ensimmäinen äänestys maalisk. 13 p:nä, toinen äänestys huhtik. 10 p:nä, Preussin maapäiväin vaalit huhtik. 24 p:nä, parlamenttivaalit heinäk. 31 p:nä ja uudet parlamenttivaalit marrask. 6 p:nä.

Monopolistisen pääoman ja feodaalisten junkkerien hallitus päätti, kulkien yhä edemmä fasistisen diktatuurin lujittamisen tiellä, tehdä parlamentista itselleen kuuliaisen aseen rikkomalla perustuslain ja heittämällä pois koko parlamenttaarisen valekoreuden.

Heinäkuun vaalien jälkeen Papenin hallitus oletti voivansa helposti suoriutua tästä tehtävästä. Kommunistisen puolueen kehittämä antifasistinen joukkotaistelu ja sisäisten ristiriitojen kasvu porvariston riveissä rikkoivat kuitenkin hallituksen suunnitelman.

Sitsemän viikon aikana, joka kului parlamentin hajoittamisesta uusiin vaaleihin, oli huomattavissa vallankumouksellisen antifasistisen liikkeen voimakas kasvu. Kommunistisen puolueen ja vallankumouksellisen ammattiliitto-opposition johdolla kehittyneen, erikoisasetuksia vastaan suuntautuneen lakkoliikkeen kruunasi Berlinin liikennelaitoksen työläisten viisipäiväinen lakko, jonka aikana parlamenttivaalit tapahtuivat. Luokkataistelu koko maassa kärjistyi jälleen. Kaikki porvarilliset puolueet yhdessä yrittivät tiivistää voimansa proletariaatin nujertamiseksi, mutta siitä huolimatta porvariston leirissä ei ole yhtenäisyyttä. Sisäiset ristiriidat, erikoisesti Saksan porvariston johtavan puolueen — natsionalistien — ja fasistisen joukkopuolueen — kansallissosialistien — väliset ristiriidat vaikeuttavat fasistisen diktatuurin lujittamista.

Vaalien lopputulokset osoittivat tämän havainnollisesti. Marrask. 6 p:n vaalien

tuloksena oli iso voitto kommunisteille, raskas tappio kansallissosialisteille ja sosialidemokraateille ja porvarillisten "keskustalais"-puolueiden äänimäärän edelleen väheneminen. Vain monopolistisen pääoman johtava puolue — natsionalistit — lisäsi äänimääräänsä pääasiassa hitleriläisten laskuun. Tällainen vaalien lopputulos kokonaisuudessaan kuvastaa yhä syvenevää luokkavoimien uudelleen jakautumisen prosessia Saksassa. Kommunistien äänimäärän suuri kasvu todistaa vallankumouksellisten proletaarien rintaman voimien edelleen lujittumisesta, kommunistisen puolueen vaikutuksen voimistumisesta. Samaan aikaan, kun kommunistisen puolueen voitto lujittaa proletariaatin vallankumouksellista rintamaa, natsionalistien vaalimenestykset, jotka tapahtuivat kansallis-sosialistien 2 milj. äänen menetyksen laskuun, eivät johda porvariston voimien lujittumiseen, vaan fasistisen rintaman heikentymiseen ristiriitojen edelleen kasvamiseen fasismin leirissä.

Weimarin perustulain olemassaolon aikana on parlamenttivaalit suoritettu 8 kertaa. Kun vertailee näiden eri vaalien tuloksia toisiinsa, niin ennenkaikkea pistää silmään kommunistisen puolueen äänimäärän yhtämittainen kasvu. Ensimmäisiin vaaleihin, jotka toimitettiin tammik. 19 p:nä 1919, neljän päivän kuluttua Liebknechtin ja Luxemburgin murhaamisesta, ei silloin maanalaisena ollut kommunistinen puolue osallistunut. Toisissa vaaleissa — kesäk. 6 p:nä 1920 — kommunistinen puolue sai 600 tuh. ääntä. Myöhemmin toimitetuissa vaaleissa ovat kommunistisen puolueen äänimäärät olleet seuraavat: toukok. 4 p:nä 1924 — 3,6 milj.; toukok. 20 p:nä 1928 — 3,3 milj.; syysk. 14 p:nä 1930 — 4,6 milj.; heinäk. 31 p:nä 1930 — 5,2 milj. ja marrask. 6 p:nä — 6 milj. Sosialidemokraatit ovat jatkuvasti menettäneet ääniä. V. 1919 sosialidemokraatit saivat kaikkein suurimman äänimäärän puolueen koko olemassaolon aikana — 11,5 milj. Mutta jo seuraavissa vaaleissa v. 1920 he menettivät puolet koko äänimäärästään, saaden vain 6 milj. ääntä. V. 1924 heidän äänimääränsä jälleen kohosi 9 milj., mutta sen jälkeen on ollut yhtämittaista laskua: v. 1930 — 8,5 milj., v. 1932 heinäkuussa 7,9 milj. ja viimeisissä vaaleissa 7,3 milj. ääntä.

Keskuspuolue sai v. 1919 6 milj. ääntä, v. 1924 3,9 milj., v. 1930 4,1 milj. v. 1932 heinäkuussa 4,5 milj. ja marraskuussa 4,2 milj. ääntä. Keskuspuolue menettää ääniä pääasiassa työläisvalitsijainsa keskuudessa.

Erikoisen luonnehtivaa on kansallissosialistien äänimäärän myrskyinen nousu ja lasku. Kansallissosialistit esiintyivät ensi kerran v. 1924 vaaleissa. He saivat silloin 1,9 milj. ääntä, sitten v. 1928 800 tuh. ääntä, v. 1930 6,4 milj. ääntä, v. 1932 heinäkuussa 13,7 milj. ja marraskuussa 11,7 milj. ääntä.

Natsionalistien puolue on kaikissa vaaleissa v. 1924 alkaen käynyt kansallissosialistien kanssa taistelua pikkuporvarillisista valitsijajoukoista. V. 1924 natsionalistit saivat 6,7 milj. ääntä, v. 1928 4,3 milj. Seuraavissa vaaleissa v. 1930, jolloin tapahtui kansallissosialistien äänimäärän jyrkkä nousu, natsionalistit menettivät 2 milj. äänestäjää saaden 2,4 milj. ääntä. Heinäkuun vaaleissa 1932 he menettivät 300 tuh. äänestäjää saaden 2,1 milj. ääntä, mutta marrask. vaaleissa, jolloin kansallissosialistit menettivät 2 milj. ääntä, he voittivat 900 tuh. ja saivat 3 milj. ääntä.

Porvarillisten keskustapuolueiden tukikohdat supistuvat fasismin kasvaessa. Esim. valtakunnan puolue (ent. demokraatit) saivat viime vaaleissa hädintuskin 2 edustajapaikkaa 4 paikan asemesta heinäkuun vaaleissa ja 16 paikan asemesta v. 1930 vaaleissa.

Täten Saksan parlamenttivaalien tuloksilla koko Weimarin peruslain olemassaolon ajan on pääpiirteissään ollut seuraavanlainen tendenssi: kommunistisen puolueen äänimäärän yhtämittainen kohoaminen (600 tuhannesta 6 miljoonaan), sosialidemokraattien äänimäärän järjestelmällinen lasku (11,5:sta 7,2 miljoonaan), kansallissosialistien äänimäärän jyrkkä nousu ja nyt alkanut yhtä jyrkkä aleneminen ja vanhojen porvarillisten puolueiden heikkeneminen.

Viimeiset vaalit sitäpaitsi osoittavat fasistien leirissä tapahtuvan taistelun kärjistymiseen, mikä lopputuloksena johtaa fasististen rintaman määrättyyn heikkenemiseen.

Marraskuun vaalit eivät tuoneet toivottua tulosta fasistiselle diktatuurille. Marrask. 6 p:n jälkeen se ei tullut voimakkaammaksi. Vain yksi puolue — saksalaisten bolshevikkien puolue — voi luottavasti katsoa tulevaisuuteen. Sillä on edessään vielä jättiläismäinen työ valtaamiensa joukkojen järjestämiseksi ja puutteiden poistamiseksi työssään. Historiallinen määräaika lyhenee. Vallankumouksellinen nousu kasvaa. Saksan proletariaatti kommunistisen puolueen johdolla kehittää yhä laajemmalla rintamalla taistelua pääoman hyökkäystä vastaan, valmistautuen ratkaiseviin taisteluihin proletariaatin diktatuurin puolesta.

SOSIALISTINEN KALENTERI VUODELLE 1933

Kustannusliike Kirjan julkaisemana ilmestyy joulukuun alkupäivinä vuoden 1933 kalenteri.

Se sisältää mm.

Almanakkaosaston, jossa on myöskin auringon nousut ja laskut Leningradin ajan mukaan. Leningradin yliopiston observatorion laatimana.

Kuukausivignetteinä on valokuvia teollisuusjättiläisistämme ja alueemme kollektiivitalouksista.

Kirjoituksista mainittakoon:

Yrjö Sirola — **Karl Marxin 50-vuotisen kuolinpäivän johdosta.**

J. Lehtosaari — **Viisitoista vuotta Suomen työväen vallankumouksesta.**

T. Antikainen — **Viisitoistavuotias Punainen armeija.**

Jalmari Virtanen — **Maksim Gorjki 65-vuotias.**

T. Törmälä — **Kustannusliike Kirja 10-vuotias.**

K. Lepola — **Pikkuseikoista suuria asioita.**

P. Vilbert — **Maatalouden spesialisoimisesta ja maatalousarttelin lujittamisesta.**

Ragnar Rusko runoilee **Horjumattomille.**

V. Salo kirjoittaa lahtarien 15 vuotta sitten surmaamasta kirjailija Irmari Rantamalasta.

Kuvauksia **Dnjeprostroista, Svirstroista, Nasijevstroista ja Hiipinästä** — kirjoittajat:

Y. Savolainen, Mäkelin, Otto Fors ja Kuusela.

Kustaa ja Moses Pincus pakinoivat mehevällä tavallaan.

Erikoisen runsas kuvitus. Kooltaan on kalenteri laajempi kuin edellisinä vuosina julkaistut. **Hinta vaatekansissa 2: 25, pahvikansissa 1: 50, nidottuna 1: —**

Sosialistinen kalenteri vuodelle 1933 on tarpeellinen ja hyödyllinen kaikille työläisille, kollektivisteille ja talonpojille!

TOIMITUSKOLLEGIO: **J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.**

Отв. редактор: И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

Jätetty kirjapainoon 12/X, kirj. painettavaksi 28/XI

Ленгорлит № 61279. 3 п. л. 65408 зн. на п/л пл. шр. кег. 10. ф. 6. 82x110
Заказ 3535. Тираж. 2150 экз.

Типография „Кирьяпая", Ленинград. Харьковская 9.

PUOLUEVÄELLE TÄRKEÄ KIRJANEN

on Valtion Kustannusliike Kirjan toimesta suomenkielisenä äsken ilmestynyt tt. Zielsteinin ja Gozhanskin kirjoittama

PUOLUEPÄIVÄ

Kirjasessa tehdään seikkaperäisesti ja konkreettisiin esimerkkeihin nojautuen selkoa puoluepäivän valmistelusta, päiväjärjestyksen laatimisesta, alustajain valmentamisesta ja puoluekokousten päätösten teosta ja niiden toimeenpanon tarkastamisesta sekä puoluepäivän vietosta renkaissa ja tehdaslehdistössä.

Siv. 54, hinta 75 kop.

Hinta 50 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1932